ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ
ΕΙΚΟΝΑΣΗ
ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΗΣ ΠΤΕΡΥΓΑΣ ΤΟΥ Σ.Κ. ΕΔΕΚ

Απρίλης '86 | Τιμη 20 σ. | Αρ. Φύλλου 157

ΣΤΙΣ ΑΛΛΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

- ΝΟΣΗΛΕΥΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ - ΠΑ.ΣΥ.ΔΥ. - ΛΙΜΕΝΕΡΓΑΤΕΣ
- ΓΑΛΛΙΑ - ΙΣΠΑΝΙΑ - ΒΡΕΤΤΑΝΙΑ
- ΠΕΤΡΕΛΑΙΑ
- ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ
- ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΝΕΟΛΑΙΑ
- ΑΠΟΒΟΛΕΣ ΣΤΗΝ ΕΔΕΚ
- ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ

ΚΑΝΕΝΑ ΜΕΛΛΟΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΓΚΟΥΕΓΙΑΡ

Το νέο έγγραφο Γκουεγιαρ έχει κιόλας προκαλέσει σημαντική σύγχιση ανάμεσα στην Ελληνοκυπριακη ηγεσία: ο συνομιλητης κ. Μαυρομμάτης υπέβαλε την παραίτηση-του (δεν έγινε δεχτη) και όλες ανεξαίρετα οι εφημερίδες και πολιτικες ηγεσίες το εκτιμουν σαν χειρότερο απο τα προηγούμενα. Όμως εκτος απο την ΕΔΕΚ, κανένας δεν έχει ακόμα τολμήσει να πάρει ξεκάθαρα θέση απέναντι στο έγγραφο.

Ο Συναγερμος και το ΑΚΕΛ φαίνεται να τείνουν σε υποστήριξη της αποδοχης του εγγράφου. Ωστόσο η στάση-τους εξακολουθει να είναι αντιφατικη και καθόλου σίγουρη. Η Κυβέρνηση, το ΔΗΚΟ και ιδιαίτερα ο Κυπριανου βρίσκονται σε δύσκολη θέση. Αφου απέρριψε το έγγραφο του Γεννάρη, δέχτηκε το έγγραφο του Απρίλη που πολυ λίγες «βελτιώσεις» είχε. Οι αλλαγες στο νέο έγγραφο είναι και πάλι ελάχιστες: όμως είναι· όλες αρνητικες για τον Κυπριανου. Έτσι ότι κάμει σήμερα ο Κυπριανου είναι λάθος. Αν δεχτει το έγγραφο θα εκτεθει στους οπαδους-του. Αν το απορρίψει θα έχει πρόβλημα απέναντι στις ξένες κυβερνήσεις που θα δυσκολευτουν να καταλάβουν σε τι διαφέρουν τα τρία έγγραφα.

Η ΕΔΕΚ είναι η μόνη που για την ώρα δεν βρίσκεται σε δίλημμα: απορρίπτει τις συνομιλίες που γίνονται με τη σημερινή-

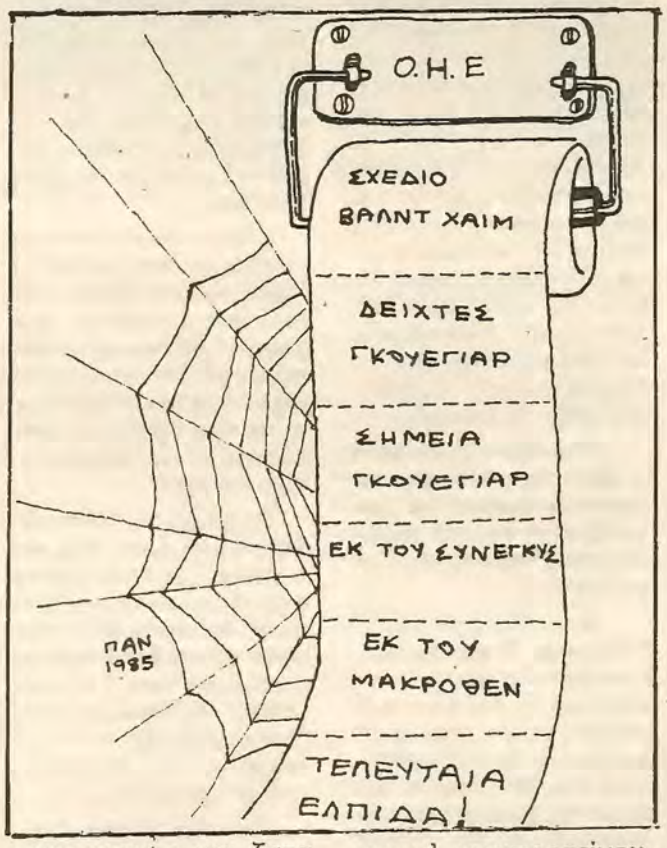

τους μορφη και ζητα επιμονη στο ψήφισμα 550. Το ότι έχει αντιταχτει και στα δυο έγγραφα που προηγήθηκαν κάμνει εύκολη την απόρριψη και του πρώτου. Αυτο που λείπει απο τη θέση της ΕΔΕΚ είναι μια πειστικη άλλη λύση: δεν είναι πειστικο το ν' απορρίπτουμε τη διαδικασία που ακολουθει ο Γ.Γ. του ΟΗΕ και ν' αντιπροτείνουμε τα ψηφίσματα του ΟΗΕ.

Η πρωτοβουλία Γκουεγιαρ φαίνεται να οδηγείται σε άδοξο τέλος. Φαίνεται ακόμα πως ο κ. Κυπριανου οδηγείται σε μια νέα διπλωματικη ήττα παρόμοια με εκείνη του Γεννάρη του 85. Όμως αυτο είναι το αναπόφευκτο αποτέλεσμα μιας χρεωκοπημένης διαδικασίας.

Η λύση του Κυπριακου δεν μπορεί να βρεθεί απο τους καπιταλιστες, μέσα στον καπιταλισμο. Χωρις την αλλαγη του συστήματος που δημιούργησε και διατηρει τις εθνικιστικες συγκρούσεις είναι αδύνατο να υπάρξει λύση.

Αυτο που πρέπει να γίνει είναι να παραμεριστουν οι ενδοκυπριακες συνομιλίες και ν' αντικατασταθουν με επαφες των αριστερων κομμάτων της Κύπρου, βορρα και νότου, για τη δημιουργία ενος ενιαίου μετώπου της εργατικης τάξης που να βασίζεται σ' ένα κοινο πρόγραμμα για τη λύση του Κυπριακου. Οπλισμένη με ένα τέτοιο πρόγραμμα η εργατικη τάξη θα μπορέσει ν' αγωνιστει για την κατάληψη της εξουσίας και την εφαρμογή-του. Μόνο έτσι θα σταματήσουμε τον κατήφορο μπρος την τελικη διχοτόμηση της Κύπρου και τη διπλη ένωση.

ΑΝΑΚΩΧΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΤΑ

ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΠΟΥ ΠΕΡΙΚΛΥΕΙ

Στη μάχη για τον τιμάριθμο έχει επέλθει ανακωχη. Οι εργοδότες μπροστα στην ενωμένη, αποφασιστικη αντίδραση του εργατικου κινήματος, τρομοκρατημένοι απο τη δυναμικη που έπαιρναν τα πράγματα, γύρευαν αναβολη της σύγκρουσης. Η απόφαση για 24-ωρη γενικη απεργία απο το σύνολο του Συνδικαλιστικου Κινήματος, σ' απάντηση του λοκ-άουτ που κήρυξαν σε 7 βιομηχανίες, τους έκοψε τη φόρα, κάνοντας τους να καταλάβουν πως αν έμπαιναν στη μάχη θα έχαναν και με βαριες απώλειες.

Οι συντεχνίες δεν έχουν κάμει καμμια υποχώρηση απο τη θέση τους για υπεράσπιση του τιμάριθμου μέχρι τέλους. Πίσω απο τη δηλωμένη αυτη στάση των Συντεχνιών στέκεται το σύνολο του εργατικου κινήματος. Η κυβερνητικη πρόταση που έγινε αποδεκτη απο τις συντεχνίες και τους βιομήχανους προνοούσε υποχώρηση των εργοδοτών απο την άρνηση τους να υπογράψουν τις συμβάσεις του '86 και τη δημιουργία κυβερνητικης επιτροπης για να μελετήσει το θέμα της ΑΤΑ.

Η υποχώρηση των εργοδοτων απο την αδιάλλαχτη στάση του «δεν υπογράφουμε συμβάσεις αν δεν τεθει η ΑΤΑ στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων» αποτελεί ένδειξη της δύναμης του εργατικου κινήματος και της αδυναμίας των αστων. Αποτελεί έτσι μια νίκη για τους εργαζομένους. Όμως σ' αντάλλαγμα για αυτη τους την υποχώρηση οι εργοδότες πήραν τη συγκατάθεση των συντεχνιων για τη δημιουργία της κυβερνητικης επιτροπης για τη μελέτη του τιμάριθμου.

Η συγκατάθεση των συντεχνιων στη δημιουργία της επιτροπης επιτρέπει στους εργοδότες να συνεχίσουν στο μέλλον την επίθεση τους ενάντια στον τιμάριθμο απο πιο προχωρημένες θέσεις. Έτσι, η αποδοχη της συνολικης πρότασης της κυβέρνησης απο τις συντεχνίες, ενω δεν αποτελει υποχώρηση απο θέσεις, αποτελει λάθος, γιατι αναβάλλει τη σύγκρουση σε συνθήκες πιο ευνοϊκες για τους εργοδότες κάνοντας τον αγώνα για διατήρηση της ΑΤΑ πιο δύσκολο.

*Ποιος θα είναι ο ρόλος αυτης της επιτροπης; Υποτίθεται ότι θα μελετήσει **αντικειμενικα** το θέμα του τιμάριθμου! Αυτο αποτελει χοντροκομμένη απάτη και όλοι οι εργαζόμενοι το αναγνωρίζουν. Η κυβέρνηση είναι φανερα υπερ της κατάργησης της ΑΤΑ - και πως θα μπορούσε να είναι διαφορετικα απο τη στιγμη που είναι ο μεγαλύτερος εργοδότης; Οπότε ο ρόλος της επιτροπης δεν είναι να μελετήσει το θέμα, **είναι να τεκμηριώσει και να με-***

συνέχεια στην σελ. 2

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΚΕΛ—ΕΔΕΚ

- **Για να κερδηθουν μαζικα οι δήμοι από την αριστερα**
- **Κοινο πρόγραμμα δράσης**
- **Πολιτικοποίηση των εκλογων**

ανάλυση στη σελίδα 12

ΝΟΣΗΛΕΥΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Κατοχύρωση όχι ανεργία

Επαόριστο αποχη απο τα μαθήματα τους, αποφάσισαν οι φοιτητες της Νοσηλευτικης Σχολης για να προστατεύσουν το δικαίωμα της δουλειας, την κατοχύρωση και εξύψωση του επαγγέλματος του νοσοκόμου, να απαιτήσουν το σεβασμο προς το νοσηλευτικο επάγγελμα και το νοσηλευτικο προσωπικο, να φράξουν το δρόμο σε όσους προσπαθουν να προωθήσουν τα ιδιωτικα συμφέροντα των κλινικαρχων σε βάρος του νοσηλευτικου προσωπικου και της νοσηλευτικης φροντίδας.

Η απόφαση αυτη των μαθητων της Νοσηλευτικης Σχολης ήταν το αποτέλεσμα της κλιμάκωσης του αγώνα για να πιεστει το Υπουργείο Υγείας, σαν ο άμεσα ενδιαφερόμενος κρατικος τομέας, να σταματήσει το πρόγραμμα ταχύρυθμης εξάμηνης εκπαίδευσης Βοηθητικου προσωπικου (το οποίο όμως θα χρησιμοποιείται σαν νοσηλευτικο προσωπικο στες κλινικες που προωθα η Αρχη Βιομηχανικης Κατάρτισης σε συνεργασία με τους ιδιώτες κλινικάρχες).

Πορεία των σπουδαστων της νοσηλευτικης σχολης προς το υπουργείο υγείας

Αφτο το πρόγραμμα αποτελει την παραλλαγη του αιτήμτος των κλινικαρχων για εισαγωγη ξένου νοσηλευτικου προσωπικου για επάνδρωση των κλινικων. Μπροστα όμως απο την συλλογικη αντίδραση όλων των συντεχνιακων οργανώσεων για αφτη την απόφαση των κλινικαρχων, η Κυβέρνηση (Υπουργεία Υγείας και Εργασίας) έδωσε την συγκατάθεση της για το ταχύρυθμο εξάμηνο πρόγραμμα εκπαίδευσης βοηθητικου Νοσηλευτικου προσωπικου για τες κλινικες, παίζοντας έτσι το παιγνίδι των κλινικαρχων, στην παραγωγη και προσφορα φτηνών εργατικων χεριων, για τη διατήρηση των ιδιωτικων κερδων αδιαφορώντας για την υγεία των ασθενων στες κλινικες και την ανεργία που υπάρχει σήμερα απο αποφοίτους Νοσοκόμους της Νοσηλευτικης Σχολης. (Σήμερα υπολογίζεται ότι γύρω στους 100 αποφοίτους είναι άνεργοι, και σε 2 μήνες τελειώνουν άλλοι).

Για τον έλεγχο των κλινικων η Κυβέρνηση έχει ετοιμάσει το «Νομοσχέδιο περι κλινικων» το οποίο προβλέπει ότι για να λειτουργήσει μια κλινικη χρειάζεται ειδικευμένο νοσηλευτικο προσωπικο τουλάχιστον 1 stuff και 2 Assistant's, που όμως έμεινε στο ψυγείο της εισαγγελίας και δεν προωθείται, ενω προωθείται πρόσχαρα το πρόγραμμα για ταχύρυθμη εκπαιδευση «νοσοκόμων» υποκύπτοντας έτσι η Κυβέρνηση στες πιέσεις των κλινικαρχων.

ΤΙ ΕΓΙΝΕ

Μπροστά σαφτη την αδυναμία της κυβέρνησης να προστατέψει το δικαίωμα της δουλειας για τους αποφοίτους της δικης της Σχολης και με την προώθηση του προγράμματος, το μαχαίρι έφτασε στο κόκκαλο.

Οι φοιτητες βλέπουν ότι μπροστα τους αννοίγεται ένα αβέβαιο μέλλον για εργασία και ότι πολυ πιθανον και αφτοι να προστεθουν στες ουρες των ανέργων για χάρη της διατήρησης των κερδων των κλινικαρχων που με αφτο το πρόγραμμα θα έχουν φτηνά εργατικα χέρια και δεν θα προσλαμβάνουν κανένα απόφοιτο. (Ανακοινώσεις στον τύπο στες 3-5 Απριλίου, του ιατρικου συλλόγου «Ιπποκράτης», δείχνουν ολοκάθαρα την πολιτικη αφτη των κλιναρχων για καθήλωση των μισθων σε μισθους πείνας).

Έτσι οι φοιτητες απο τες 31/3/86 αποφάσισαν διάφορα μέτρα πίεσης, όπως 2ωρη αποχη απο τα μαθήματα τους, κλιμάκωση σε 48ωρη ενω παράλληλα με διαφωτιστικο υλικο πληροφορούσαν την κοινή γνώμη για τον κίνδυνο που περικλείει αφτο το πρόγραμμα για τους ασθενεις. Μόνο μέσα απο αφτες τες πιέσεις αναγκάστηκε το Υπουργείο Υγείας να λύσει την πολύμηνη σιωπη του και να καλέσει σε συζήτηση όλα τα ενδιαφερόμενα μέρη. (Υπουργείο Υγείας, Εργασίας, «Ιπποκράτης», Σύνδεσμος Νοσοκόμων, Σύνδεσμος Αποφοίτων της Νοσηλευτικης Σχολης, Φοιτητες της Σχολης).

Στη συνάντηση αφτη οι φοιτητες απαίτησαν την άμεση κατάργηση του προγράμματος και την προώθηση του Νομοσχεδίου περηκλινικων.

Οι κλινικάρχες και το Υπουργείο Εργασίας προσπάθησαν να πείσουν τους φοιτητες ότι δεν αρκουν οι απόφοιτοι της σχολης να καλύψουν τες ανάγκες των κλινικων, θέλοντας να δείξουν την χρησιμότητα του προγράμματος. Όταν όμως ρωτήθηκαν απο αντιπρόσωπο των φοιτητων «... **Πως είναι δυνατο οι κλινικες να έχουν ανάγκες απο προσωπικο και εμεις να είμαστε άνεργοι;»** τότε οι κύριοι αυτοι πραγματικα τα χρειάστηκαν.

Η συνάντηση δεν έφερε αποτέλεσμα, όπως προβλέπονταν, γιατι υπάρχουν συγκρουόμενα συμφέροντα. Έτσι ο Υπουργος Υγείας έδωσε σαν νέος Πόντιος Πιλάτος την πρόταση 1. Υπόσχεση ότι θα προωθήσει το νομοσχέδιο περι κλινικων 2. Να σταματήσουν οι κινητοποιήσεις και να ξεκινήσουν διαπραγματεύσεις ανάμεσα στα ενδιαφερόμενα μέρη.

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΕΙ

Η πρόταση του Υπουργου Υγείας αποτελει ένα πολυ διπλωματικο ελιγμο για να καταφέρει να εκτονώσει τον δυναμισμο των φοιτητων.

Η κυβερνητικη πλευρα και ο «Ιπποκράτης» δεν έδωσαν καθόλου προτάσεις ούτε έδειξαν την παραμικρη διάθεση ότι είναι διαθετιεμένοι να δεκτουν συζήτηση για κατάργηση του προγράμματος. **Άρα αφτο το οποίο θα συζητουν στις διαπραγματεύσεις είναι τες προτάσεις των φοιτητων που θα τες βάλουν στο παζάρεμα και οι ίδιοι οι φοιτητες θα συζητουν τες ίδιες τους τες προτάσεις κάνοντας μόνο αφτοι υποχωρήσεις.**

Πολυ σωστα η γενικη συνέλευση των φοιτητων όταν ενημερώθηκε απο τους αντιπροσώπους που ήταν στη σύσκεψη ομόφωνα αποφάσισε τη συνέχιση της αποχης των μαθημάτων και τη διεκδίκηση με δυναμικο τρόπο των δίκαιων αιτημάτων τους.

Η αποχη των φοιτητων απο τα μαθήματα όπως και η απεργία για τους εργάτες στον ιδιωτικο τομεα είναι το πιο δυναμικο όπλο που έχουν για να διεκδικουν τα δικαιώματα τους. Στη περίπτωση της Νοσηλευτικης Σχολης είναι η μοναδικη μέθοδος για τη διεκδίκηση των αιτημάτων τους.

Η πρόταση του Υπουργου Υγείας για σταμάτημα της αποχης και να ξεκινήσουν συζητήσεις μέχρι τες 11/4/86 που θα έχουν ξανα συνάντηση όλα τα μέρη είναι η τακτικη που ακολουθουν όλοι οι εργοδότες. Μόλις νοιώσουν στριμωγμένοι και κάτω απο πίεση, αφτο το οποίο ζητουν είναι να τσακίσουν το ηθικο και το αγωνιστικο κλίμα που επικρατει. Το ξέρουν πολυ καλα ότι η μαχητικη διάθεση δεν είναι όπως το τραίνο. Τώρα ξεκινω, τώρα σταματω και αν δεν τα βρω ξαναξεκινω.

Οι φοιτητες δεν πρέπει να υποκύψουν. **Να συμμετάσχουν στες διαπραγματεύσεις σαν είναι σε αποχή.** Είναι το μόνο μέτρο να πιέσουν όλες τις πλευρες να δώσουν προτάσεις. Οι υποσχέσεις του Υπουργου Υγείας για προώθηση του νομοσχεδίου περι κλινικων θα μείνουν αόριστες και κούφιες αν δεν κάνει δημόσια δήλωση γιαφτο και δεν αναστείλει το πρόγραμμα. Υπάρχουν πολλα παραδείγματα τέτοιων υποσχέσεων που η εργατικη τάξη έκανε πίσω για καλη θέληση και τελικα έχασε (Δες παραδείγματα χημικων βιομηχανιων, Αμίαντο, Ένδυση, Υπόδηση, C.P.I κ.α).

Παράλληλα ο αγώνας των φοιτητων πρέπει να διακλαδωθει. Να ενημερωθει η κοινη γνώμη για τους κινδύνους που περικλείει το πρόγραμμα, να ζητηθουν ψηφίσματα συμπαράστασης / διαβεβαιώσεις απο τες κοινοβουλευτικες ομάδες Υγείας των κομμάτων για πρώθηση του νομοσχεδίου στη βουλη, συμπαράσταση απο τες υπόλοιπες φοιτητικες οργανώσεις του τόπου αλλα κύρια σύνδεση του αγώνα των φοιτητων με τον αγώνα ολόκληρου του κινήματος ενάντια στη μείωση των μεροκαμάτων και την ανεργία.

Σήμερα οι φοιτητες της νοσηλευτικης είναι στην πρωτοπορία. Θα χάσουν τον αγώνα μόνο αν πλεκτουν μέσα σε τέρμονες διαδικασίες που έξυπνα τοποθετει η Κυβέρνηση και οι εργοδότες, χάνοντας το ηθικο τους και των αγωνιστικότητα τους. Μόνο όσο θα είναι σε αγώνα θα μπορέσουν να διατηρήσουν την ενότητα τους την συμπαράσταση που έχουν απο τους νοσοκόμους, τους απόφοιτους, τους καθηγητες τους και τες άλλες οργανώσεις που σήμερα τους συμπαραστέκονται. Αν κάνουν πίσω θα είναι πιο έφκολη η διάσπαση είτε με υποσχέσεις για πρόσληψη στες λίγες θέσεις που ανοίγει η Κυβέρνση είτε με εκβιασμους ότι δεν θα δώσουν διπλώματα, θα κοπουν, θα βγάζουν έξω τους φοιτητες/τριες που μένουν στο οικοτροφείο της σχολης κ.λ.π.

Οι φοιτητες μπορουν να κερδίσουν τον αγώνα. Δεν είναι μόνοι. Έχουν κοντα τους ολόκληρο το εργατικο κίνημα, στη διεκδίκηση των δίκαιων αιτημάτων τους και δεν πρέπει να υποχωρήσουν.

Υ.δ. Το άρθρο γράφτηκε αμέσως μετα τη Γεν. Συνέλευση που πάρθηκε η απόφαση για επαόριστο αποχη απο τα μαθήματα.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΑΧΙΛΛΕΩΣ

Ανακωχη για την ΑΤΑ

Συνέχεια απο σελ. 1

θοδεύσει την επίθεση ενάντια στον τιμάριθμο μεταφέροντας ταυτόχρονα μεγάλο μέρος του βάρους αυτης της επίθεσης απο τους ώμους των εργοδοτων στους ώμους της κυβέρνησης.

*Έτσι μετα τη συμφωνία, το σενάριο εργοδότες εναντίον συντεχνιων θα εξελίσσεται σταδιακα στο σενάριο συντεχνίες εναντίον βιομηχάνων, αστικου τύπου, αστων αναλυτων, δεξιων κομμάτων **και κυβέρνησης.** Οι 6 μήνες μέχρι να βγάλει η επιτροπη το πόρισμα της και οι 9 μήνες μέχρι την ανανέωση των συμβάσεων (αρχες 87) δίνουν αρκετο χρόνο στην αστικη τάξη για να προετοιμάσει πολυ καλύτερα, μέσα απο τη συνεχή προπαγάνδα όλων των απολογητων του καπιταλισμου, την κοινη γνώμη ενάντια στον τιμάριθμο.*

Η μάχη για τον τιμάριθμο είναι δεδομένη - δεν μπορει να αποφευχθει. Και σε κάθε μάχη ο χρόνος έχει μεγάλη σημασία. Οι Κύπριοι αστοι, αρνούμενοι να ανανεώσουν τις συμβάσεις στις αρχες του χρόνου, διάλεγαν να δώσουν τη μάχη βιαστικα και σε λανθασμένο χρόνο. Παρασύρθηκαν απο τον εύκολο τρόπο με τον οποίο λύγισαν οι συντεχνίες στα δυο λοκ-άουτ που προκήρυξαν πέρσι στις Κυπριακες αερογραμμες και την ένδυση-υπόδηση. Είχαν υπ' όψη τους τις περσινες θέσεις της ΠΕΟ που αντιπαράβαλλε τους κυβερνητικους και ημικρατικους υπαλλήλους στους υπόλοιπους εργαζόμενους. Με την αλαζονεία τους και τον άγαρμπο τρόπο που προκάλεσαν την εργατικη αναταραχη, βοήθησαν τις τάσεις συσπείρωσης του συνόλου του συνδικαλιστικου κινήματος. Η αποφασιστικη αντίδραση των συντεχνιων δημιούργησε αυτόματα σύγχιση και τάσεις διάσπασης μέσα στους εργοδότες. Μέσα απο τις ανακοινώσεις της ΟΕΒ που ακολούθησαν την προκήρυξη της 24ωρης γενικης απεργίας φαίνεται ο πανικος: η αλαζονεία δίνει τη θέση της στο ήπιο ύφος, η επιθετικότητα στην αμυντικη και διαλλαχτικη στάση (βλέπε ανακοίνωση της ΟΕΒ στις 9.3.86, την επομένη της πανσυνδικαλιστικης απόφασης για παναπεργία). Καταλαβαίνοντας ότι το ισοζύγιο δύναμης ήταν εναντίον τους, γύρευαν την αναβολη της σύγκρουσης πιέζοντας την κυβέρνηση να παρέμβει. Η τελικη συμφωνία δεν μπορει παρα να έχει ανακουφίσει τους εργοδότες.

Το τελικο συμπέρασμα είναι ότι οι συντεχνίες δεν έπρεπε να συμφωνήσουν στη δημιουργία της κυβερνητικης επιτροπης. Γιατι αυτη η επιτροπη αποτελει οπλο στα χέρια των εργοδοτων. Αν η κυβέρνηση ήθελε να κάνει την επιτροπη της, ας έκανε ότι ήθελε. Οι συντεχνίες δεν έπρεπε να την αναγνωρίσουν αλλα να την καταγγείλουν σαν μια επιτροπη - όργανο των εργοδοτων. Όσο κι αν δεν δεσμεύονται απο τα συμπεράσματα της επιτροπης, οι συντεχνίες θα βρεθουν αύριο αντιμέτωπες μ' αυτά! Συμπεράσματα τα οποία θα χτυπουν τον τιμάριθμο όχι στο όνομα της διατήρησης των κεφαλιοκρατικων κερδων, αλλα στο όνομα των συμφερόντων της λεγόμενης εθνικης οικονομίας. Η σύγκρουση δεν θα είναι ανάμεσα στις συντεχνίες και την ΟΕΒ, αλλα ανάμεσα στις συντεχνίες και την κυβέρνηση η οποία θα μιλα υποτίθεται εκ μέρους του συνόλου και του κοινου καλου.

Οι συντεχνίες έπρεπε να απορρίψουν την κυβερνητικη πρόταση. Απο 'κει και πέρα, αν οι εργοδότες επέμεναν στην άρνηση τους να υπογράψουν τις συμβάσεις, θα ήταν υπεύθυνοι για τες συνέπειες. Το εργατικο κίνημα θα τους έβαζε στη θέση τους, δίνοντας τους το μάθημα που χρειάζονται.

ΑΝΤΡΟΣ ΠΑΓΙΑΤΣΟΣ

ΔΙΕΘΝΗ

ΛΙΒΕΡΠΟΥΛ

Λυσσαλέα επίθεση της αστικης τάξης και του Κίννοκ ενάντια στους Μαρξιστες του Μίλιταντ

Ενω οι Βρεττανοι Εργάτες ανυπομονουν να δοθει ένα τέρμα στο Θατσερισμο, ενω οι Τόρυδες είναι διασπασμένοι όσο ποτε άλλοτε, η δεξια ηγεσία του Εργατικου Κόμματος αποτυγχάνει να εκμεταλλευτει τη μεγαλύτερη ευκαιρία απο το 1979, για νίκη πάνω στους Συντηρητικους. Αντίθετα μηχανεύει μαζικες εκκαθαριστικες αποβολες μαρξιστικων απο το κόμμα.

Η αποφαστιστικότητα των Τοπικων Δημοτικων Συμβούλων του Λίβερπουλ να διατηρήσουν αυτα που έχουν πετυχει εφαρμόζοντας το προεκλογικο τους πρόγραμμα, αλλα και να προχωρήσουν ακόμα περισσότερο, τους οδήγησε στα Δικαστήρια σαν κατηγορούμενους. Η Κυβέρνηση Θάτσερ έχει περικόψει τον προυπολισμο του Λίβερπουλ κατά £37 εκατ. και εισηγήθηκε μείωση των κοινωνικων υπηρεσιων, απολύσεις δημοτικων εργατων και αύξηση των φόρων κατοικίας.

Αυτο όμως δεν ήταν απάντηση για το Τοπικο Δημοτικο Συμβούλιο του Λίβερπουλ, που έβλεπε πως αυτος ο τρόπος για να εξοικονομήσει τα χρήματα που χρειαζόταν, θα έσπρωχνε ακόμα ψηλότερα τα επίπεδα ανεργίας στην πόλη και θα όξυνε περισσότερο τα κοινωνικα προβλήματα. Ο μόνος τρόπος για να λυθει το οικονομικο πρόβλημα ήταν να χρηματοδοτηθει το Δημαρχείο του Λίβερπούλ απο το Κεντρικο Ταμείο της Κυβέρνησης. Η Κυβέρνηση Θάτσερ κίνησε αγωγη στο Τ.Δ.Σ. για «σκόπιμη αντιπαράθεση» και «άρνηση και ανικανότητα» να διαχειριστει τα οικονομικα της πόλης. Το δικαστήριο αποφασίζει την εκδίωξη τους απο το Συμβούλιο και την επιβολη ψηλου χρηματικου προστίμου με αποτέλεσμα οι Σύμβουλοι να κινδυνεύουν τώρα με πτώχευση. Επίσης τους απαγορεύτηκε για 5 χρόνια η εκλογη τους στο Τ.Δ.Σ.

Ενω το Δ.Τ.Σ. του Λίβερπουλ έδινε τη μάχη στα δικαστήρια ενάντια στην Κυβέρνηση Θάτσερ, η δεξια ηγεσία του Εργατ. Κόμματος της Αγγλίας, όχι μόνο δεν στάθηκε στο πλευρο των Εργατικων Δημοτικων Συμβούλων, αλλα τους πολέμησε το ίδιο σκληρα και προδοτικα. Τους κατηγόρησε για τις μαρξιστικες τους θέσεις και πρόγραμμα, για τον τρόπο που λειτουργει η Ε.Ε. του Εργατικου Κόμματος του Λίβερπουλ, για καταπάτηση των δημοκρατικων διαδικασιων, για ανάκριση των αντιπροσώπων των συνελεύσεων σχετικα με τα πολιτικα τους φρονήματα, για χρήση φυσικης βίας ενάντια σε απλα μέλη κ.λ.π. Η Κεντρικη Επιτροπη του Εργατ. Κόμματος, βλέποντας την υποστήριξη που έχει το τμήμα του Λίβερπουλ - το Εργατ. Κόμμα είχε στο Λίβερπουλ τη μεγαλύτερη μετατόπιση ψήφων υπερ του στις τελευταίες βουλευτικες εκλογες - εξοργίζεται και αναθέτει σε Κομματικη Εξεταστικη Επιτροπη να εξετάσει το θέμα και να υποβάλει έκθεση στην Κ.Ε. του κόμματος μέχρι τις 26.2.86. Η Κ.Ε. των Εργατικων έχει βέβαια προαποφασίσει να αποβάλει τους 12 συντρόφους του Λίβερπουλ και θα βασιστει πάνω στα γεγονότα που θα μαρτυρούνται στην πιο πάνω έκθεση.

Οι μαρτυρίες που υποβάλλονται στην έκθεση αυτη είναι τουλάχιστον γελοίες. Δεν ανταποκρίνονται καθόλου στην πραγματικότητα, χρησιμοποιούνται ανώνυμοι μάρτυρες, υποθέσεις, ασάφειες και παντελης έλλειψη αποδεικτικων στοιχείων για τις κατηγορίες που τους προσάπτονται. Όσον αφορα την κατηγορία για δήθεν αντιδημοκρατικότητα είναι γνωστο σ' όλα τα απλα μέλη του κόμματος ότι οι δημοκρατικες διαδικασίες τηρούνται απόλυτα σε βαθμο που να έχουν καταστήσει το Εργατ. Κόμμα του Λίβερπουλ σαν το πιο δημοκρατικο όσον αφορα και τη λειτουργία του και τη λήψη των αποφάσεων.

Η προσπάθεια της ηγεσίας του Ε.Κ. να υπονομεύσει τους συντρόφους του Λίβερπουλ είναι ενδεικτικη της αδυναμίας της να τους αντιμετωπίσει προβάλλοντας πολιτικα επιχειρήματα και όχι ψευτιες ή συκοφαντίες. Ο Tom Sawyer,πρώην αριστερος και μέλος της Κεντρικης επιτροπης αναφέρει χαρακτηριστικα στη σύσκεψη τηςΚ.Ε. της 26.2.86: «Προκαλω οποιονδήποτε να μου πει με ποιο τρόπο θα πάμε στο Λίβερπουλ και να μπορέσουμε να νικήσουμε τον Μίλιταντ με συζήτηση». Είναι φανερο ότι η δεξια ηγεσία του Ε.Κ. έχει χάσει την πολιτικη μάχη και έτσι οι 12 σύντροφοι του Λίβερπουλ αντιμετωπίζουν τον κίνδυνο της αποβολης.

Όλα αυτα, όμως, προκαλούν την αγανάκτηση των απλων μελων του κόμματος, οργανώνονται πορείες και εκδηλώσεις διαμαρτυρίας και αντίθεσης στις προθέσεις του Κήνοκ και της παρέας του να αποβάλει τους Τοπικους Συμβούλους. «Δικάστε τους Τόρυδες όχι τους σοσιαλιστες» «διώξτε την Θάτσερ απο την εξουσία, παλέψετε με τους σοσιαλιστες». Αυτα

είναι τα συνθήματα που επικρατουν στις εκδηλώσεις συμπαράστασης προς τους Τοπικους Συμβούλους του Λίβερπουλ απο τις συντεχνίες και τις οργανώσεις της περιφέρειας κι' όλης της χώρας.

Η υποστήριξη αυτη της εργατικης τάξης είναι η καλύτερη απάντηση και στην Θάτσερ αλλα και στην ηγεσία του Εργατικου Κόμματος.

Μέχρι στιγμης έχουν δηλώσει συμπαράσταση στους 12 συντρόφους του Λίβερπουλ πάνω απο 100 περιφερειακές οργανώσεις του Εργατ. Κόμματος, 5 Επαρχιακες Επιτροπές, πάνω απο 70 συντεχνίες και 15 γυναικείες οργανώσεις. Όλοι αυτοι με αποφάσεις τους ζητουν απο την ηγεσία του κόμματος να ακυρώσει την απόφαση της σύμφωνα με την οποία έθεσε σε διαθεσιμότητα την Ε.Ε. του Λίβερπουλ απο τα μέσα του Δεκέμβρη του 1985.

Η T.G.W.U (Συντεχνία εργατων μεταφορων) καλει την ηγεσία του Ε.Κ. να σταματήσει να παίζει το παιγνίδι των Συντηρητικων και να δίνει βάση στις κατηγορίες τους ότι ένα κόμμα διασπασμένο στη βάση του δεν μπορει να κυβερνήει τη Μεγ. Βρεττανία.

Στη Γλασκώβη οι μαρξιστικες ιδέες αναπτύσσονται ταχύτερα απο οπουδήποτε αλλου. Αυτο απόδειξε η μαζικη συγκέντρωση υποστήριξης των Συμβούλων του Λίβερπουλ που οργανώθηκε απο το Εργατ. Κόμμα της πόλης, στην οποία μίλησε ο Ντέρεκ Χάττον, Τοπ. Σύμβουλος του Λίβερπουλ.

Παρόμοιες συγκεντρώσεις έγιναν σ' όλες τις πόλεις τις Αγγλίας κι η παρουσία πολλών χιλιάδων ατόμων επισφραγίζει την απόφαση της Εργατικης τάξης να μην αφήσει να περάσουν οι απειλες για αποβολες.

Η εφημερίδα Μίλιταντ βάζει στόχο να μαζευτουν 1 εκατομ. υπογραφες μέχρι το Σεπτέβρη που θα γίνει το Συνέδριο του Εργατ. Κόμματος. Η υλοποίηση του στόχου αυτου θα αποτελέσει καταπέλτη για όσους δεν πίστεψαν ποτε στη δύναμη που ονομάζεται εργατικη τάξη. Η τρομακτικη αυτη υποστήριξη της εργατικης τάξης προς τους Μαρξιστες του Λίβερπουλ, αποτελει τη μεγαλύτερη εγγύηση για τη νίκη στις εκλογες για Τοπ. Δημοτ. Συμβούλιο τον ερχόμενο Μάη, συντρίβοντας και τους Τόρυδες, αλλα και αυτους που πρόσκεινται στη δεξια ηγεσία του Ε.Κ. που ελπίζουν να πάρουν την θέση των εκδιωχθέντων συμβούλων.

Ήδη η δεξιά ηγεσία του Εργατ. Κόμματος και ο ίδιος ο Κήνοκ, γεύτηκαν τη γελοιοποίηση όταν το αστικο δικαστήριο, στο οποίο προσέφυγαν οι «12» επικαλούμενοι το φυσικο δίκαιο (natural justice) αποφάσισε στις 26 του Μάρτη πως δεν είχαν δικαίωμα ψήφου τα μέλη της Κ.Ε. που έκαναν την εισήγηση για τις αποβολες. Με την αποχώρηση μάλιστα των 7 αριστερων της Κ.Ε. ο Κήνοκ έχασε την πλειοψηφία και δεν μπόρεσε να αποβάλει τους συντρόφους του Λίβερπουλ.

Οι δήθεν οργανωτικες αλλαγες που θέλει να κάνει η ηγεσία του Ε.Κ. δεν είναι τίποτε άλλο παρα μόνο καμουφλάρισμα της δεξιας στροφης του κόμματος και γενικα της σοσιαλδημοκρατίας πάνω σε διεθνες επίπεδο.

Ακόμα και αν καταφέρουν να αποβάλουν 12 ηγετικα στελέχη, οι ιδέες για τις οποίες αποβλήθηκαν θα συνεχίσουν να διαδίδονται. Οι ιδέες δεν μπορουν να αποβληθουν. Για κάθε ένα μέλος που αποβάλλεται θα ξεπετιούνται δέκα για να συνεχίσουν τη μάχη. Αν πρέπει να φύγουν οι Τόρυδες απο την εξουσία, αν πρέπει να δοθει ένα καλύτερο μέλλον στην επόμενη γενια, πρέπει να σταματήσουν οι αποβολες και το κόμμα να προχωρήσει ενωμένο για την εξουσία με ένα σοσιαλιστικο πρόγραμμα, για μια Σοσιαλιστικη Εργατικη Κυβέρνηση.

Κ.Φ.

ΣΥΝΤΟΜΑ ΔΙΕΘΝΗ

ΙΝΔΙΑ

Εκατομμύρια εργάτες πήραν μέρος στη Γενικη Απεργία ενάντια στις αυξήσεις τιμων που αποφασίστηκαν απο την Κυβέρνηση του Ρατζιβ Γκάντι.

Σύμφωνα με ανταποκρίσεις η Γενικη Απεργία είχε σχεδον 100% επιτυχία στις νοτιότερες περιοχες της χώρας και εξαιρετικη επιτυχία σ' όλη τη χώρα γενικα, εκτος φυσικα απο τις περιοχες που δεν είχαν κληθει να συμμετάσχουν επειδη ήδη έχουν γίνει σ' αυτες απεργίες.

Όπως ανακοινώθηκε έχουν συλληφθεί γύρω στις 10,000 άτομα κατα τη διάρκεια μιας μαζικης διαδήλωσης έξω απο τη Βουλη, και χιλιάδες άλλοι σε διάφορες περιοχες της χώρας. Η απεργία κόστισε όπως υπολογίζεται 4,500,000,000 ρούπις χαμένης παραγωγης.

Αυτη ήταν η δεύτερη γενικη απεργία. Η πρώτη, το 1982 καλέστηκε απο τις συντεχνίες ενω αυτη απο τα 12 κόμματα της αντιπολίτευσης.

Επίσης περισσότεροι απο 6 εκατομ. κυβερνητικοι υπάλληλοι κινητοποιήθηκαν ενάντια σε πρόσφατη απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου, σύμφωνα με την οποία κυβερνητικοι εργάτες θα μπορούσαν να απολυθουν επί τόπου γι «αντικυβερνητικη δράση».

Αντιμετωπίζοντας τόσο θυμο και αντίδραση απο την εργατικη τάξη, η Κυβέρνηση έκανε υποχωρήσεις στον Προϋπολογισμο, ανακοινώνοντας στις 28 Φεβρουαρίου αύξηση κατα 65% των κονδυλίων για αναπτυξιακα έργα στη χώρα, όπως επίσης και αύξηση της φορολογίας των πλουσίων.

Α·Ι·ΤΗ

Μετα τη φυγη του δικτάτορα Ντυβαλιε, οι Αϊτιανοι εργάτες και αγρότες με μια συνεχιζόμενη εξέγερση απαιτουν και την παραίτηση της εξαμελους πολιτικοστρατιωτικης κυβέρνησης που διαδέχτηκε τον πρώην διχτάτορα. Οι διαδηλώσεις τα οδοφράγματα και οι φωτιες στους δρόμους, ανάγκασαν τον εγκάθετο των Η.Π.Α. στρατηγο Ανρυ Ναμρυ να ανασχηματίσει την κυβέρνηση του αφήνοντας έξω τρεις υπουργους που είχαν στο παρελθον δεσμους με τον Ντυβαλιε.

Η δύναμη του Αϊτιανου κινήματος μέσα απο τα επαναστατικα συμπεράσματα της τελευταίας περιόδου είναι σίγουρο πως θα αναδείξει μια νέα επαναστατικη ηγεσία και θα προχωρήσει στην κατάληψη της εξουσίας.

ΦΙΛΛΑΝΔΙΑ

Η γενικη απεργία 250.000 Φινλανδων εργατων τέλειωσε μετα απο τρεις μέρες με σημαντικες παραχωρήσεις απο τους εργοδότες. Η Ομοσπονδία Συνδικάτων (C.A.K.) ζητούσε 4% αύξηση στους μισθους και 35ωρη βδομάδα εργασίας.

Αυτο το τεράστιο κίνημα στη συγκριτικα σταθερη Φινλανδία δείχνει τη δύναμη και τες δυνατότητες για αγώνα και κέρδη απο την εργατικη τάξη ακόμα και στες «ειρηνικες κοινωνίες» χωρων της Ευρώπης.

Η κοινωνικη σημασία της επανάστασης του 21

Οι αστοι χτίζουν το εποικοδόμημά τους, πάνω στη βάση της «μονιμότητας;» που χαρακτηρίζει την αντίληψή τους για την επικυριαρχία τους στην ανθρώπινη κοινωνία. Προσαρμόζουν τα πάντα στα δικα τους μέτρα και προβάλλουν πάντα τις δικες τους «μισες αλήθειες». Δεν διανοούνται ότι σαν τάξη και σαν εξουσία είναι απλα και μόνο περαστικοι στο διάβα της ιστορίας. Με τον ίδιο λοιπον τρόπο χρησιμοποιουν και την ιστορία, προβάλλοντας τις δικες τους ωραιοποιημένες απόψεις που δικαιολογουν την ταξικη ὑπαρξη και πραχτικη επικυριαρχία τους στην κοινωνία. Η ελληνικη αστικη τάξη δεν είχε κανένα λόγο να μην «παραχαράξει» την ιστορία. Κλασσικο παράδειγμα είναι η επανάσταση του 21. Ἀλλαξαν το χαραχτήρα και το περιεχόμενο της. Την σύνδεσαν με κάποια «τρισχιλιετη» παρουσία στον ιστορικο χώρο μιας, «καθαρης ελληνικης φυλης» θεωρόντας τις πόλεις-κράτη της αρχαιότητας σαν εθνικη οντότητα που συνέχισε τη ζωη της χωρις αλλοίωση και χωρις προσμίξεις για τρεις χιλιετίες. Μιλάνε δηλαδη οι αστοι ιστορικοι για ἔθνος πριν ακόμα εμφανιστουν οι υλικοι ὁροι που επιβάλλουν τη δημιουργία του. Ξέχασαν ὁτι η Ελλάδα βρισκόταν και βρίσκεται στο συγκεκριμένο βαλκανικο χώρο, συνδέοντας- την μονάχα με τις μεγάλες δυτικες βιομηχανικες δυνάμεις της εποχης, δένοντας την σ' αυτες με δεσμα υποτέλειας. Ἐθαψαν ὁσο πιο βαθεια στο χώμα μπορούσαν τ' ὁραμα του Ρήγα Φεραίου για τη Βαλκανικη Δημοκρατικη Ομοσπονδία. Αντίθετα η εργατικη τάξη δεν ἐχει κανένα λόγο να παραχαράξει την ιστορία. Μ' ὁπλο τη πανίσχυρη διαλεκτικη, τον ιστορικο ὑλισμο, μελετα τα ιστορικα γεγονότα κι αντλει πολύτιμα διδάγματα στην ασταμάτητη πάλη της για σοσιαλιστικο μετασχηματισμο της κοινωνίας. Μέσα σ' αυτο το πλαίσιο θα πρέπει να δούμε και την επανάσταση του 21.

Ο Ναπολέοντας αποτυγχάνει να τσακίσει τις φεουδαρχικες συντηρητικες μοναρχίες και να επιβάλει τον αστικο πολιτικο και οικονομικο τρόπο ζωης και ανάπτυξης. Ἐτσι ιδρύεται η «Ιερα Σύμμαχία», το ανάλογο ΝΑΤΟ της εποχης, που στόχο είχε τη διατήρηση του στάτους κβο και το τσάκισμα κάθε επαναστατικου κινήματος. Ο ανταγωνισμος των μεγάλων δυνάμεων για τη «Διαδοχη» της παρακμιακης φεουδαρχικης Οθωμανικης αφτοκρατορίας επιβραδύνει την κατάρρεψη της.

Από την άλλη η Γαλλικη επανάσταση και ο αστικος διαφωτισμος επίδρασαν σε μεγάλο βαθμο στη διαμόρφωση επαναστατικου κλίματος ὁτα βαλκάνια. Η διείσδυση του γαλλικου πρώτα και του αγγλικου στη συνέχεια κεφαλαίου («διομολογησεις»), η μαζικη εισαγωγη εμπορευμάτων, ἀρχισε να σπάζει τις ανατολικες στρατιωτικοφεουδαρχικες δομες της φυσικης παραγωγης, σχεδον διάλυσε το φεουδαρχικο νοικοκυριο, ανάπτυξε την εμπορευματικη παραγωγη και διάδωσε τις χρηματικες σχέσεις. Την ίδια ὁμως στιγμη μάζες πληθυσμων τις αυτοκρατορίας βρίσκονται κάτω απο εκμετάλλευση αποικιακου χαραχτήρα. Πιο ειδικα στον ελλαδικο χώρο, αναπτύσσεται ἐνα εμπορικο και εφοπλιστικο κεφάλαιο κι ἐνα σχετικα αρχέγονο βιομηχανικο κεφάλαιο (βιοτεχνίες κτλ).

Ο ελληνισμος της παροικίας ανάπτυξε ἐνα δυνατο εμπορικο κεφάλαιο.

Οι αστικες ιδέες που συνόδευαν την οικονομικη δραστηριότητα διακινούνταν απ' την παροικία στον ελλαδικο χώρο, παίζοντας ἐτσι σημαντικο ρόλο στην προετοιμασία της επανάστασης. Η αντίθεση ανάμεσα στο νέο διαμορφωνόμενο τρόπο παραγωγης και τις φεουδαρχικες παραγωγικες σχέσεις, η καταπίεση, οι αγγαρείες, οι αβάσταχτες φορολογίες, η συγκέντρωση της γης στα χέρια των φεουδαρχων οδήγησαν στη συσσώρευση αντιθέσεων.

Στην πορεία της συσσώρευσης των αντιθέσεων είχαμε ξεσπάσματα κι εξεγέρσεις που σιγα-σιγα αποχτούσαν το δικο τους χαραχτήρα για να φτάσουμε ἐτσι στα «ορλωφικα» του 1770. Απο τα 1770 ως το 1820 η συσσώρευση αντιθέσεων φτάνει σ' εκρηχτικο σημείο. (Ας μη ξεχνάμε ὁτι ο 19ος αιώνας είναι η εποχη που χαραχτηρίζεται απ' το χτίσιμο της παγκόσμιας αγορας. Οι βιομηχανικες δυνάμεις της εποχης ἐχοντας καλύψει τις εσωτερικες τους αγορες επεχτείνονται επιβάλλοντας το θεσμο της αποικιοκρατίας. Αποτέλεσμα ἠταν η επιτάχυνση της διαδικασίας τσακίσματος των παλιων φεουδαρχικων σχέσεων παραγωγης που με τη σειρα του πολλαπλασίασε τα φαινόμενα ανάπτυξης των νέων σχέσεων παραγωγης και την τεράστια συσσώρευση αντιθέσεων). Αυτο το χαραχτηριστικο δεν ἐιναι μονάχα ελληνικο αλλα αγκαλιάζει ολάκαιρο τον Βαλκανικο χώρο. (Ἐξέγερση Σέρβων το 1804). Ο πιο αποφασιστικος παράγοντας ἠταν η αλλαγη της συνείδησης των λαικων μαζων, που η αγωνιστικότητα τους μεγάλωνε συνέχεια. Η Ελλάδα του βουνου και των νησιων δεν ἐχει μόνο αγωνιστικότητα. Ἐχει συνδυάσει την αγωνιστικότητα με τον αστικο διαφωτισμο.

Ο Βαλκανικος χαραχτήρας της επανάστασης

Η δράση του Ρήγα Βελεστίνη ἀφησε ἀσβηστα σημάδια στη συνείδηση των Βαλκανίων. Τ' ὁραμα του για τη Βαλκανικη Δημοκρατικη Ομοσπονδία εμπνέει τις μάζες σ' ὁλη την ἐχταση στα Βαλκάνια. Η Φιλικη Εταιρεία βάδισε πάνω στα δικα του χνάρια. Οργάνωσε αρχικα τους Ἑλληνες αστους κι ὑστερα τους υπόλοιπους Βαλκανίους. Ἐιχε μαζικο χαραχτήρα. Οι αστοι ιστορικοι παραχαράχτες μας ἐχουν συνηθίσει στην ιδέα της καθαρα ελληνικης επανάστασης, ξεκόβοντας την απ' τον υπόλοιπο βαλκανικο χώρο. Μπορει η επανάσταση του 21 να πραγματοποιήθηκε στην Πελοπόννησο, πρέπει ὁμως να θεωρείται η αρχη της επαναστατικης διαδικασίας στα Βαλκάνια.

Η σύγκρουση των φεουδαρχικων παραγωγικων σχέσεων με τις νέες ἠταν γεγονος που αγκάλιαζε ολόκληρη την Βαλκανικη χερσόνησο, αλλα σε διάφορες βαθμίδες εξέλιξης. Ἐτσι η επανάσταση στον ελλαδικο χώρο ἀνοιξε το δρόμο στις επαναστάσεις που υλοποιήθηκαν στα βαλκάνια πιο ὑστερα. Αν σκεφτούμε ὁτι το κύμμα αστικων επαναστάσεων που σάρωσε την ανατολη ἀρχισε στα πρώτα χρόνια του 20ου αιώνα (π.χ. βαλκανικοι πόλεμοι 1912), τότε μπορούμε να χαραχτηρίσουμε την ελλαδικη επανάσταση σαν την πρώϊμη αστικη επανάσταση στην Ανατολη. Δεν θάταν υπερβολη να χαραχτηρίσουμε με την ίδια σοβαρότητα και βαρύτητα τη σημασία της με τον ίδιο τρόπο που χαραχτηρίζουμε την Γαλλικη Επανάσταση για τη Δύση. Αν η Βαλκανικη Ομοσπονδία δεν ἐγινε ποτε πραγματικότητα είναι γιατι η αστικη τάξη στα βαλκάνια γεννήθηκε αργα και γέρασε πριν ενηλικιωθεί. Ἐτσι ἠταν αδύνατο να εκπληρώσει τα ίδια αστικοδημοκρατικα καθήκοντα που εκπλήρωσε η δυτικη ομογάλαχτη της. Δεν μοίρασαν τη γη στους αγρότες κι ἐτσι δε χτίστηκε η βάση της καπιταλιστικης ανάπτυξης. Απ' την άλλη οι μεγάλες βιομηχανικες δυνάμεις δεν είχαν καμια διάθεση να σταθουν απλοι θεατες μπορστα στη δημιουργία νέων ανταγωνιστων. Ἐτσι σε συνεργασία με τα πιο αντιδραστικα αστικα στοιχεία ἐβαλαν τη βάση της υποτέλειας και της αποικιοκρατίας.

Τα αντιδραστικα αστικα στρώματα τυφλωμένα απ' τα μεγαλοιδεάτικα εθνικιστικα τους οράματα, προσπάθησαν να επιβάλουν την επέχταση των ορίων τους σε βάρος των γειτόνων τους. Μέσα σ' αυτο το αρνητικο κλίμα η βαλκανικη ομοσπονδία δεν δημιουργήθηκε ποτε.

Τον βαλκανικο χαραχτήρα της επανάστασης αποδείχνει ο μεγάλος αριθμος βαλκάνιων εθελοντων μαχητων που πολέμησαν. Βούλγαροι, Σέρβοι, Μαβροβούνιοι, Αλβανοι, Ρουμάνοι, ακόμα και Ρώσοι, τάχτηκαν με την επανάσταση. Κι ενώ για τους εθελοντες απ' τη Δυτικη Ευρώπη, που ονομαστηκαν «Φιλέλληνες», η αστικη ιστορία κάνει εχτεταμένες αναφορες, για τη βαλκανικη συμμετοχη δεν αναφέρει σχεδον πουθενα τίποτε. Τα δεσμα της υποτέλειας φτάνουν ως την παραχάραξη της ιστορίας. Η βασικη ιδεολογικη κατεύθυνση των βαλκάνιων επαναστατων ἠταν η ισότητα, η αμοιβαία εμπιστοσύνη, ο σεβασμος και η συνεννόηση για το σχηματισμο της Ομόσπονδης Βαλκανικης οντότητας απο λεύτερους λαους ισότιμους.

Οι στόχοι της επανάστασης

Οι ανυπόφορες στρατιωτικο-φεουδαρχικες παραγωγικες σχέσεις που επέβαλε η Οθωμανικη αυτοκρατορία ἠταν το βασικο εμπόδιο στην ανάπτυξη των παραγωγικων σχέσεων και δυνάμεων. Για να εξασφαλιστει η ανάπτυξη πρόβαλλε η αναγκαιότητα της απολευθέρωσης απ' τον Οθωμανικο ζυγο, και η αντικατάσταση του απ' το λεύτερο εθνικο συγκεντρωτικο κράτος. Αυτος ἠταν ο κύριος στόχος της επανάστασης. Ἀμεσα δεμένο με το εθνικο κράτος ἠταν το ζήτημα της γης και το μοίρασμα της στους αγρότες. Αν και στο πρόγραμμα της Φιλικης το ζήτημα δεν τονίζεται, για τα πιο ριζοσπαστικα της μέλη ἠταν ἀρρηχτα δεμένο με τη δημιουργία του εθνικου κράτους.

Την ίδια στιγμη το ζήτημα της γης βρίσκεται στο μυαλο και τη δράση της κλεφτουριας και των αγροτων που δεν παλεύουν μόνο για εθνικο κράτος αλλα ζητούσαν και τη γη. Η απαίτηση αυτη εμφανίστηκε καθαρα με την απελευθέρωση της Πελοποννήσου, ὁπου οι αγρότες ζητούσαν τις οθωμανικες γαίες. Το ζήτημα της γης δεν λύθηκε κι αυτο οφείλεται στην ιδιομορφία που παρουσίαζε η αστικη τάξη, και στην αδυναμία που πήγαζε απ' αυτη να ολοκληρώσει τους στόχους της επανάστασης.

Οι δυνάμεις που ἐδρασαν στην επανάσταση

Μια μερίδα της αστικης τάξης ἠταν η μεσαία αστικη που ἠταν εμπορικη-διαμετακομιστικη (πραματεφτάδες, παζαρίτες, τεχνίτες, καραβοκυραίοι κλπ). Ἠταν δεμένη με την εσωτερικη αγορα, επιδίωκε την κατάργηση των προνομίων, την απελευθέρωση απ' τον οθωμανικο ζυγο, τη δημιουργία λέφτερης αγορας. Ἠταν η πιο σταθερη επαναστατικη δύναμη, σε συνεργασία με την παροικιακη εμπορικη αστικη τάξη. Η Φιλικη Εταιρεία ἠταν η πολιτικη της ἐκφραση.

Ἑνα άλλο στρώμα ἠταν οι μεγαλοκαραβοκυραίοι που συγκροτούσαν το εφοπλιστικο-εμπορικο κεφάλαιο. Στόχος τους ἠταν η δημιουργία εθνικου κράτους και η απαλλαγη απ' τον ανταγωνισμο του ξένου κεφαλαίου, αλλα είχαν συντηρητικη τάση. Δεν διακινδύνευαν τα συμφέροντα τους απ' το φόβο μιας πιθανης αποτυχίας της επανάστασης.

Απ' την άλλη υπήρχαν οι κοτζαμπάσηδες. Ἠταν μια ομάδα με μεγάλη δύναμη τόσο πολιτικη ὁσο και οικονομικη. Ἠταν μεγαλοϊδιοχτήτες φεουδάρχες και την ίδια στιγμη έμποροι. Συναλλάσσονταν τόσο με την εσωτερικη ὁσο και με την εξωτερικη αγορα. Ἠταν απόλυτα συντηρητικοι και φοβούνταν την επανάσταση. Φοβούνταν το μοίρασμα της γης. Πάρα πέρα ἠταν μισητοι στις μάζες γιατι ταυτίζονταν με την εξουσία. Πολέμησαν στην αρχη μ' ὁλες τους τις δυνάμεις ενάντια στην προετοιμασία της επανάσασης, ενάντια στη Φιλικη και συνεργάστηκαν με τους Οθωμανους. Στη συνέχεια για να περισώσουν τα προνόμοια τους σύρτηκαν στην επανάσταση και την πολέμησαν από τα μέσα με στόχο τον εκφυλισμο της. Συνδυάστηκαν με τους μεγαλοκαραβοκυραίους, πρόδωσαν την επανάσταση ὁσες φορες κατάφεραν να ηγηθουν και ἀνοιξαν το δρόμο της υποτέλειας. Ἠταν η ηγετικη ομάδα στο αντιδραστικο μπλοκ στην πάλη ενάντια στο ριζοσπαστικο τμήμα της αστικης τάξης. Μαζι με τους κοτζαμπάσηδες και για τους ίδιους λόγους συντάχτηκαν ο ανώτερος κλήρος κι οι καλόγεροι. (τσιφλικάδες καταπιεστες και ταφτισμένοι με την οθωμανικη αυτοκρατορία κρατούσαν στο σκοτάδι τις μάζες). Είναι γνωστος ο αφορισμος της Φιλικης απ' τον πατριάρχη Γρηγόριό τον Ε΄, τον μετέπειτα «εθνομάρτυρα» της παραχαραγμένης αστικης ιστορίας. Αντίθετα ο χαμηλος κλήρος που ἠταν γέννημα των μαζων ἐβγαλε αγωνιστες ὁπως ο Παπαφλέσσας, ο Αθανάσιος Διάκος, ο Αναγνωσταρας κ.α.

Κύρια πηγη δύναμης για την επανάσταση στάθηκαν οι μικροϊδιοχτήτες, οι βιοτέχνες, η αγροτια, οι κολλήγοι, οι μικροι καραβοκυραίοι κι οι ναύτες. Αιχμη της επανάστασης ἠταν η κλεφτουρια που ἐβγαλε πραγματικους ἡρωες ὁπως τον Καραϊσκάκη, τον Οδυσσέα Αντρούτσο, τον Μπότσαρη, τον Νικηταρα, τον Κολοκοτρώνη κι άλλους. Δεν πάλεβαν μονάχα γι ανεξαρτησία αλλα και για το μοίρασμα της γης. Αντίθετα οι αρματωλοι, που ἠταν κλέφτες συμβίβασμένοι με τους Τούρκους, σ' αρκετες περιπτώσεις ἐκαναν πίσω ρίχνοντας το στο προσκύνημα, ὁπως στην περίπτωση της εκστρατείας του Ιμπραημ. Αυτοι μαζι με τους μεγαλοκαραβοκυραίους, τον ανώτερο κλήρο και τους κοτζαμπάσηδες χτυπούσαν μ' ὁλους τους δυνατους τρόπους κάθε φορα που ἐμπαινε κοινωνικο ζήτημα.

Η κοινωνικη σύγκρουση

Οι αστοι παραχαράχτες της ιστορίας δε βλέπουν κανένα κοινωνικο περιεχόμενο στην επανάσταση. Συγκαλύπτουν την κοινωνικη πάλη που ἐγινε ρίχνοντας το βάρος στο πνεύμα της «διχόνοιας», στα «προσωπικα ελατήρια», που είναι δήθεν χαραχτηριστικα της «Φυλης». Πως διαφορετικα θα μπορούσαν να δικαιολογήσουν το γερασμένο χαραχτήρα τους, την αδυναμία τους να εκπληρώσουν τους στόχους της επανάστασης, το δέσιμο της νεαρης χώρας στο ἁρμα της υποτέλειας; Η ιστορικη αλήθεια είναι ολότελα διαφορετικη.

Είναι αποδειγμένη πέρα για πέρα η λυσσασμένη πάλη των κοτζαμπάσηδων ενάντια στους κλεφτοκαπετάνιους, που άλλους εξαγόραζαν ἀλλους διάβαλλαν κι άλλους φυλάκιζαν ή δολοφονούσαν. Οι δολοφονίες λαϊκών αγωνιστων ὁπως ο Οικονόμου, ο Μελέτης, ο Καρατζιας, ο Οδυσσέας Αντρούτσος κλπ είναι λίγα χαραχτηριστικα παραδείγματα. Η γιομάτη αγωνία προσπάθεια τους ν' αρπάξουν την εξουσία με τη δημιουργία της περίφημης «Πελοποννησιακης Γερουσίας», σώμα φτιαγμένο αποκλειστικα και μόνο απο κοτζμπάσηδες, που σκοπο είχε τη διατήρηση και επέχταση της δύναμης των κοτζαμπάσηδων, είναι επίσης γνωστη. Σε συνδυασμο με τους δεσμους που είχαν με τους Ἀγγλους, ανάπτυξαν επικίνδυνη δράση και καθοριστικη για την πορεία της επανάστασης.

Η ανοιχτη σύγκρουση των κοτζαμπάσηδων και του Παλαιων Πατρων Γερμανου απ' τη μια και του Υψηλάντη απ' την άλλη, ἠταν κλασσικη περίπτωση κοινωνικης σύγκρουσης ανάμεσα σε δύο αντίθετες κοινωνικες ομάδες. Η πρώτη, με την ολιγαρχικη της αντίληψη, ἠθελε την εξουσία για ν' αντικαταστήσει

συνέχεια στην σελ. 11

Διεθνη

Γιατι η Ισπανία είπε ΝΑΙ στο ΝΑΤΟ

Τόσο οι καπιταλιστες όσο και η δεξια πτέρυγα του PSOE (Σοσιαλιστικο Κόμμα) ήξεραν ακριβως τι παιζόταν στο δημοψήφισμα της 12ης του Μάρτη για το αν θα έμενε η όχι η Ισπανία στο Νάτο.

Η αρνητικη ψήφος θα ήταν ένα βαρυ κτύπημα εναντίον της Σοσιαλιστικης Κυβέρνησης του Γκονζάλες η οποία ευνοει τους τραπεζίτες και τ' αφεντικα. Η Κυβέρνηση είχε κάμει στροφη υπερ του Νάτο εγκαταλείποντας την προεκλογικη θέση του κόμματος ενάντια στο Νάτο. Στην πραγματικότητα αυτη η οπισθοχώρηση είναι μέρος μιας συνολικης πολιτικης για παραχωρήσεις προς το κεφάλαιο, δηλαδη εγκατάλειψη της υπόσχεσης για «αλλαγη» για την οποία το PSOE εκλέγηκε απο την εργατικη τάξη και τη νεολαία.

Η δεξια πτέρυγα του PSOE και οι καπιταλιστες σπατάλησαν ποτάμια μελάνι στη διάρκεια της καμπάνιας για το δημοψήφισμα προσπαθώντας να δικαιολογήσουν τη ψήφο «ΝΑΙ στο ΝΑΤΟ» και για να εξηγήσουν την «καταστροφη και καταχνια» που θάφερνε η ψήφος «ΟΧΙ στο Νάτο».

Αυτη η θέση προκάλεσε έντονη σύγχιση ανάμεσα στους οργανωμένους εργάτες. Το φυσικο τους ένστικτο είναι να εναντιώνονται στον καπιταλισμο και τους στρατιωτικους του συμμάχους. Το δημοψήφισμα για το Νάτο θα τόβλεπαν σαν μια ευκαιρία να εκφράσουν αυτη τους την αντίθεση. Απο την άλλη όμως οι πιο πολλοι εργάτες μένουν πιστοι στο PSOE, παρα την πολιτικη των ηγετων του υπερ του κεφαλαίου, διότι φοβούνται την επιστροφη μιας δεξιας κυβέρνησης. Οι ηγέτες του PSOE εκμεταλλεύτηκαν αυτη την αφοσίωση μετατρέποντας το δημοψήφισμα σε ψήφο εμπιστοσύνης.

Παρ' όλα αυτα, το ερώτημα είναι πως κέρδισε η ψήφος «ΝΑΙ» όταν όλα έδειχναν στη νίκη της ψήφου «ΟΧΙ».

Η κυβέρνηση χρησιμοποίησε τ' ακόλουθα επιχειρήματα και τα δημοσίευε συνεχως στα μέσα μαζικης ενημέρωσης:

α) «Αν φύγουμε απο το Νάτο η θέση μας στην ΕΟΚ θα χειροτερέψει. Δεν μπορούμε να συμμετέχουμε μόνο πάνω σε μια οικονομικη βάση και όχι πάνω σε μια αμυντικη βάση».

β) «Αν φύγουμε απο το Νάτο, οι πολυεθνικες δεν θα επενδύουν πια στην Ισπανία. Αυτο θα σήμαινε εμπορικο μποϋκοτάρισμα και περισσότερη ανεργία».

γ) «Αν φύγουμε απο το Νάτο δεν θα μπορούμε να συμβαδίζουμε με την τεχνολογικη εξέλιξη και θα απομονωθούμε απο την Ευρώπη».

δ) «Αν η κυβέρνηση χάσει το δημοψήφισμα, αυτο θα σημαίνει πρόωρες εκλογες και μια νέα απειλη απο τη δεξια».

Οι απειλες της κυβέρνησης μπορουν να συνοψιστουν στα λόγια του Φελιπ Γκονζάλες «το να αποσυρτει η Ισπανία απο το Νάτο θάχει απρόβλεπτες επιπτώσεις».

Καμμια απο αυτες τις απειλες δεν είχε βάση αλλα χρησιμοποιήθηκαν για να πείσουν ένα μεγάλο αριθμο εργατων να παραταχθουν γύρω απο την κυβέρνηση.

Επομένως η ψήφος «ΝΑΙ» θάπρεπε να ερμηνευτει όχι σαν ψήφος υποστήριξης προς το Νάτο ούτε σαν υποστήριξη στην πολιτικη της κυβέρνησης. Ήταν ο εκβιασμος της κυβέρνησης που νίκησε.

Στην ουσία το αποτέλεσμα — 52% υπερ, 48% εναντίον, 43% αποχη — δείχνει μια αντιφατικη διαδικασία. Αυτο αντανακλάται στην ακόλουθη συζήτηση μεταξυ δυο συζύγων εργατων που δημοσιεύτηκε στον αστικο τύπο. Η μια γυναίκα λέει: «Έγω ψήφισα ΟΧΙ διότι δεν θέλω τα παιδια μου να πεθάνουν στον πόλεμο». Η άλλη λέει: «Πώς μπόρεσες; Δεν λυπάσαι τον Φελίπ;»

Αντιστρόφως είναι σημαντικο ότι η ψήφος «ΟΧΙ» κέρδισε σε μερικα απο τα πιο βιομηχανοποιημένα κομμάτια της Ισπανίας. Στη χώρα των Βάσκων μέχρι δυο τρίτα ψήφισαν «ΟΧΙ». Στην Καταλωνία 50% ψήφισαν «ΟΧΙ» και 43% «ΝΑΙ». Ακόμα ένα σημαντικο γεγονος είναι ότι η ψήφος της νεολαίας (18—25 χρόνων) ήταν συντριπτικα «ΟΧΙ». Το ποσοστο της ψήφου «ΝΑΙ» ανέβαινε σε αναλογία με την ηλικία.

Απο την άλλη αυτοι που ηγήθηκαν της καμπάνιας για ψήφο «ΟΧΙ» ξεχώριζαν με την απουσία πολιτικης καθαρότητας. Οι Ευρωκομμουνιστες και οι Σταλικοι προσέγγισαν το θέμα του Νάτο από μια υπερβολικα εθνικιστικη και οπportουνιστικη θέση χωρίς να παρουσιάσουν εναλλακτικη λύση.

Και οι δυο πήραν μια παθητικη θέση προβάλλοντας ιδέες «ουδετερότητας» αντί ένα πρόγραμμα ταξικης πάλης.

Ούτε οι ηγέτες του *C.C.O.O.* (συντεχνίες που καθοδηγούνται απο τους κομμουνιστες) δεν διακρίθηκαν παρα το γεγονος ότι το εργατικο κίνημα έπαιξε ένα παραδειγματικο ρόλο στην καμπάνια. Αν υπήρχε μια ενωμένη πάλη απο το *C.C.O.O.* και το *U.G.T.* (Ένωση Σοσιαλιστικών Συνδικάτων), το αποτέλεσμα θάταν εντελως διαφορετικο. Οι ηγέτες του *C.C.O.O.* όμως προσκολλήθηκαν στους ειρηνιστες που δεν έχουν κύρος ανάμεσα στους εργάτες.

Δεν ήταν μόνο το *U.G.T.* που ζήτησε ψήφο «ΟΧΙ» αλλα και το «*Izquierda Socialista*» (ένα αριστερο κομμάτι του *PSOE* και η *J.S.* (Σοσιαλιστική Νεολαία).

Μια απο τες πιο σημαντικες πτυχες της καμπάνιας ήταν η ένταση που εμφανίστηκε μεταξύ των διαφόρων τάσεων στες οργανώσεις και ηγεσίες των εργατων. Αυτο έχει βαθύνει ακόμα πιο πολυ τες διαφορες που δημιουργήθηκαν πέρσι μεταξυ της κυβέρνησης και του *U.G.T.* για τες περικοπες στες συντάξεις.

ΚΑΜΠΑΝΙΑ

Αλλα δυστυχως εκείνοι οι ηγέτες στο Σοσιαλιστικο κίνημα που αντιτίθενται στο Νάτο δεν διεξήγαν καμια πραγματικη καμπάνια πριν απο το δημοψήφισμα.

Ο Πάπλο Καστελλάνο, αρχηγος του *Izquierda Socialista* κάλεσε σε μια καμπάνια πάνω σε ατομικη βάση μόνο. Το *U.G.T.* περιορίστηκε στο να θυμήσει στους εργάτες λίγες μέρες πριν το δημοψήφισμα να ψηφίσουν «ΟΧΙ». Οι ηγέτες της Σοσιαλιστικης Νεολαίας, την τελευταία στιγμη έκαμαν αντίθετη στροφη και ζήτησαν ψήφο «ΝΑΙ».

Μόνο οι Μαρξιστες του *PSOE*, υποστηρικτες της εφημερίδας *Nuevo Claridad*, οργάνωσαν μια δυνατη καμπάνια, πηγαίνοντας στα εργοστάσια και τα κολλέγια, οργανώνοντας συγκεντρώσεις και διανέμοντας το μανιφέστο τους. Ήταν οι μόνοι που εξήγησαν ότι ενω το Νάτο πρέπει να το πολεμούμε, η έξοδος απο αυτο δεν θα σημαίνει εγγύηση ειρήνης. Η μόνη βάση για ειρήνη βρίσκεται στο σοσιαλιστικο μετασχηματισμο της κοινωνίας, στην Ανατολη και στη Δύση.

Εκείνοι οι θαρραλέοι Σοσιαλιστες που έλαβαν μέρος στην καμπάνια, παρα τες απειλες της ηγεσίας γι' αποβολη τους, και οι μάζες των εργατων και της νεολαίας που ψάχνουν για μια εναλλακτικη λύση σ' αυτες τες συνθήκες κρίσης του καπιταλισμου, τώρα θα κοιτάξουν με περισσότερη σοβαρότητα τους Μαρξιστες.

Παρα την ήττα της ψήφου «ΟΧΙ», η δεξια πτέρυγα του *P.S.O.E.* δεν μπορει να επαναπαυτει. Η ανάπτυξη της ριζοσπαστικοποίησης των εργατων και της νεολαίας είναι αναπόφευκτη. Η παραμονη στο Νάτο θα βάλει ακόμα πιο πολλη οργη στα στρώματα που ήδη κριτικάρουν την πολιτικη τη κυβέρνησης.

Οι Μαρξιστες κέρδισαν υποστήριξη στη διάρκεια της καμπάνιας. Αυτο είναι το πιο σημαντικο σύμπτωμα της διαδικασίας που εξελίσσεται.

Απο μέλος του P.S.O.E (Σοσιαλιστικου Κόμματος) Καταλωνίας

27ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ Κ.Κ.Σ.Ε.

Μπορει ο Κορπατσιοβ να καταργήσει τη γραφειοκρατία;

Το 27ο Συνέδριο του ΚΚΣΕ ήταν αναμφίβολα ένα απο τα πιο σημαντικα συνέδρια αυτου του κόμματος. Είκοσι ακριβως χρόνια μετα το 20ο Συνέδριο που «ξήλωσε» τον Στάλιν, το 27ο Συνέδριο αντικρύστηκε απο τους διάφορους σχολιαστες σαν το συνέδριο που ουσιαστικα «ξήλωσε» τον Μπρέζνιεβ, κι έβαλε τις βάσεις για μια πιο αποκεντρωμένη διοίκηση στη Σοβιετικη Ένωση.

Ιδιαίτερα οι δυτικοι παρατηρητες κοίταζαν με μεγάλο ενδιαφέρον τις αλλαγες που προσπαθει να φέρει ο Κορπατσιοβ και είναι σχετικα απογοητευμένοι που δεν έφτασε ούτε καν στο σημείο που έφτασαν οι Κινέζοι για την εφαρμογη των «δυνάμεων της αγορας» στην οικονομία. Έτσι βλέπουν πως η Σοβιετικη Ένωση, μια και δεν εφαρμόζει καπιταλιστικα μέτρα, δεν θάναι δυνατο να ξεφύγει απο τα οικονομικα προβλήματα που αντιμετωπίζει.

Είναι φυσικα ανόητο να περιμένει κανεις καλα αποτελέσματα απο την «ελεύθερη λειτουργία των δυνάμεων της αγορας». Αν η κρίση που περνα ο καπιταλισμος σήμερα δεν είναι αρκετη απόδειξη, η Κινέζικη εμπειρία δείχνει πόσο απογοητευτικα και επικίνδυνα είναι τα αποτελέσματα τέτοιας προσέγγισης: μετα απο μια πρόσκαιρη επιτυχία, τα μέτρα που πήρε η Κινέζικη ηγεσία δημιούργησαν τέτοιες ανισότητες και τέτοια αύξηση τιμων που άρχισαν ν' αποτελουν σοβαρο κίνδυνο.

Όμως, τα μέτρα Κορπατσιοβ δεν φαίνεται να φέρνουν καμμια σημαντικη αλλαγη στη Σοβιετικη Ένωση. Είναι αλήθεια ότι τείνουν να αποκεντρώσουν σε κάποιο βαθμο τον οικονομικο σχεδιασμο, περιορίζοντας την κεντρικη ευθύνη σε γενικα θέματα οικονομικης κατεύθυνσης και μετατοπίζοντας την ευθύνη του λεπτομερειακου σχεδιασμου στο επίπεδο διεύθυνσης των εργοστασίων.

Αυτο ωστόσο δεν είναι είναι κάτι νέο. Έχει δοκιμαστει στο παρελθον χωρις σταθερα αποτελέσματα, κύρια γιατι η αποκέντρωση δεν συνοδευόταν απο πραγματικο εργατικο έλεγχο και συμμετοχη. Ήταν απλη μεταφορα ευθύνης απο τους μεγαλύτερους γραφειοκράτες στους μικρότερους.

Κάποια πρόσκαιρη επιτυχία των μέτρων Κορπατσιοβ είναι πολυ πιθανη: οι θεαματικες επιθέσεις του Κορπατσιοβ ενάντια στη διαφθορα στο Κομμουνιστικο Κόμμα, ενάντια στη γραφειοκρατία, το ξεκαθάρισμα μεγάλου ποσοστου των ηγετικων στελεχων του κόμματος και η σχετικη ενθάρρυνση της κριτικης έχει σε κάποιο βαθμο συγκινήσει τις Σοβιετικες μάζες. Σίγουρα αυτες οι μάζες θα δώσουν πίστωση χρόνου στον Κορπατσιοβ να πραγματοποιήσει τις υποσχέσεις-του.

Αυτες οι ίδιες μάζες ωστόσο θα προβληματιστουν διπλα σε περίπτωση που ο Κορπατσιοβ αποτύχει να δώσει αυτα που υποσχέθηκε. Μια νέα αποτυχία δεν θα περάσει ανώδυνα για τη Σοβιετικη γραφειοκρατία. Και χωρις ριζικες αλλαγες στις δομες εξουσίας του Σοβιετικου κράτους η επιτυχία είναι αδύνατη.

Η οικονομικη επιτυχία της Σοβιετικης Ένωσης στις πρώτες δεκαετίες της ύπαρξης της βασίστηκε στον κεντρικο σχεδιασμο της οικονομίας. Παρα τις Σταλινικες διαστρεβλώσεις, η Σοβιετικη Ένωση πέτυχε ρυθμους ανάπτυξης του μεγέθους 20 και 30%. Με αυτους τους ρυθμους κατάφερε να μετατραπει απο μια υποανάπτυκτη χώρα σε μια υπερδύναμη.

Σήμερα τα πράγματα έχουν αλλάξει. Η ανεπτυγμένη οικονομία της Σοβιετικης Ένωσης είναι πολυ πολύπλοκη για να κατευθύνεται απο μια χούφτα γραφειοκράτες. Χωρις αποτελεσματικο έλεγχο απο τους εργάτες δημιουργούνται ένα σωρο ανωμαλίες και η διαφθορα οργιάζει. Μπροστα σ' αυτη την κατάσταση δεν είναι παράξενο που ο αλκοολισμος γίνεται η διέξοδος για πολλους και αποτελει ένα απο τα πιο σοβαρα προβλήματα στη Σοβιετικη Ένωση.

Τα περιορισμένα μέτρα του Κορπατσιοβ δεν μπορουν να λύσουν όλα αυτα τα προβλήματα. Η αναμόρφωση της γραφειοκρατίας δεν είναι δυνατη. Είναι δυνατον να χτυπηθουν μερικες εκατοντάδες, ίσως χιλιάδες γραφειοκράτες στην κορυφη: το ξεκαθάρισμα εκατοντάδων χιλιάδων γραφειοκρατων είναι εντελως ξεχωριστο. Δεν μπορει να γίνει παρα μόνο με την άμεση συμμετοχη των μαζων. Κάτι τέτοιο ο Κορπατζιοβ ούτε μπορεί να το διανοηθει. Όμως άθελα-του, με τη σημερινη πολιτικη-του δημιουργει ελπίδες και οραματισμους μέσα στις μάζες που αύριο θα την οδηγήσουν σε επαναστατικα συμπεράσματα. Όπως έδειξαν οι εμπειρίες της Ουγγαρίας το 56, της Τσεχοσλοβακίας το 68 και πρόσφατα της Πολωνίας, ο παραμερισμος της γραφειοκρατίας απο τις μάζες μπορει να γίνει μέσα σε ελάχιστο χρονικο διάστημα: και τώρα δεν θα υπάρχουν τανκς για να καταπνίξουν την κίνηση των μαζων.

Όσο για τους καπιταλιστες, μόνο τρόμο μπορουν να αισθάνονται σε μια τέτοια προοπτικη. Μια σοσιαλιστικη Σοβιετικη Ένωση, χωρις το γραφειοκρατικο καρκίνωμα, μια Σοβιετικη Ένωση όπου η εργατικη τάξη πραγματικα κυβερνα μέσα στα πλαίσια μιας εργατικης δημοκρατίας, αναπόφευκτα θα αποτελέσει τον σπινθήρα της επανάστασης σ' όλο τον κόσμο και θα σημάνει το τέλος του καπιταλισμου.

ΘΕΜΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΣΧΟΛΕΙΑ—ΣΤΡΑΤΩΝΕΣ ΘΕΛΕΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ

Ξύλο-τρομοκρατία-κατασκοπεία-απειλες ενάντια στους μαθητες

Συναντήσαμε πρόσφατα μια ομάδα απο μαθητες του Στροβόλου και είχαμε μια κουβέντα για την κατάσταση σήμερα στα σχολεία. Πραγματικα τα όσα μας είπαν είναι αποκαλυπτικα. Το κράτος πέρασε σε μια ανοιχτη επίθεση ενάντια στη νεολαία των σχολείων για να την «συμμορφώσει» και να την πειθαρχήσει στα «ελληνοχριστιανικα ιδανικα». Αλλα ας τους αφήσουμε να μιλήσουν οι ίδιοι:

Σ.Ε.: *Φαίνεται ότι φέτος επιμένουν πολλά στο ζήτημα της πειθαρχίας, της στολής. Ο ίδιος ο υπουργός σας προειδοποίησε απο την αρχή του χρόνου. Τι λέτε;*

Μαρίνος: *Μας απαγορεύουν την ίδια την προσωπικότητα μας. Κάθε τι που τονίζει μια ανεξαρτησία π.χ. μια κοντη φούστα, γυαλια, ή σκουλαρίκι είναι κόκκινο πανι για τους καθηγητες. Υπάρχουν καθηγητες που όταν νευριάζουν ζητουν χάπια. Το φιλι πληρώνεται με φακέλλωμα, χαμηλο βαθμο και πάει λέγοντας.*

Γιώργος: *Θέλουν να τους μιλας στον πληθυντικο, να στέκεσαι προσοχη, με τα χέρια έξω απο τες τσέπες, στολη κλασσικο ράψιμο, γκρίζες κάλτσες.*

Χάρης: *Δεν δίσταασαν να διώξουν μαθητες για τη στολη. Έτσι όπως το στρατο.*

Breaker: *Σε κοιτάζουν με μισο μάτι όταν μιλας σε μαθήτρια. Ακόμα καρφώνουν στη μάνα της. Στες συγκεντρώσεις όταν υπάρχουν προβλήματα αρνούνται να μας απαντήσουν δημοσίως. Τα πάντα ταχτοποιούνται στο γραφείο. Η αποδέχεσαι την άποψη του γυμνασιάρχη ή αποβάλλεσαι. Η ποινία είναι μία.*

Γιώργος: *Σ' αφτες τες συγκεντρώσεις μόνιμο θέμα είναι η πειθαρχία που θέλουν να επικρατεί στο σχολείο. Οι μαθητες σέβονται σε γραμμες, απαγορεύεται να ακουμπας στον τοίχο. Όταν κουραστεις, ενω οι καθηγητες περνουν ανάμεσα στες γραμμες και μας ελέγχουν σαν τους αξιωματικους. Μας μιλα* **μόνο** *για θέματα του σχολείου. Τίποτε για τα άλλα σχολεία, τα προβλήματα της νεολαίας.*

Σ.Ε.: *Μέσα στες τάξεις τι γίνεται;*

Χάρης: *Είναι πολλες οι περιπτώσεις που είσαι αναγκασμένος είτε να συμφωνήσεις με την καθηγητη ή να περάσει βία απο την τάξη για να σε τιμωρήσει ο γυμνασιάρχης με όλες τες συνέπειες.*

Ανδρέας: *Μας χτυπουν αλύπητα με ομπρέλλες άμα λάχει, ότι έβρουν μπροστα τους, με σύρματα, διαβήτες, κιμωλίες.*

Νίκος: *Ναι νομίζω ότι υπάρχει και μια δόση σαδισμου. Εμένα μου τραβούσε τες παρπέττες ο καθηγητης.*

Γιώργος: *Πραγματικά στην τάξη υπάρχει μοναρχία. Η λύση νομίζω είναι ν' αξιολογούμε εμεις τους καθηγητές και να στέλλουμε έκθεση στο υπουργείο και όχι να γίνεται το αντίθετο. Γίνονται φανερες διακρίσεις. Οι καλοι μαθητες οι χρήσιμοι, και οι υπόλοιποι άχρηστοι στο μαύρο τον αέρα. Προσπαθουν να μας πειθαρχήσουν καταργόντας την καθομιλουμένη γλώσσα που μιλούμε στα διαλείμματα. Μας επιβάλλουν τη δικη τους, την τυπικη, την*

επίσημη, εμεις δεν την μπορούμε και εδω ξεκινα νέα σύγκρουση.

Ανδρέας: *Αφοσιώνουται στους καλους μαθητες. Μεροληπτουν σε βάρος μας, των αδύνατων μαθητων, δημιουργουν ένα διχασμο μέσα στην τάξη, μας προσβάλλουν και πολλοι απο μας νιώθουν μειονεχτικα.*

Χάρης: *Πραγματικα είναι αλήθεια. Πολλοι καθηγητες μας αγνοούν, μας παραγνωρίζουν. Στη Μουσικη ο καθηγητης κάνει ομάδα μόνο με τα μέλη της χορωδίας. Πρόσφατα χτύπησε μαθητη επειδη βαρέθηκε μέσα στη γωνια και άναψε το ράδιο.*

Breaker: *Υπάρχει πρόβλημα επικοινωνίας. Στην Τέχνη κυριαρχει ο μονότονος μονόλογος του καθηγητη. Έτσι οι μαθητες συνεννοούνται κάτω απο τη σκια του. Οι καθηγητες έχουν διάφορα ονόματα (ζώων π.χ. κουνέλλος, βάτραχος.*

Σ.Ε.: *Με γενικα προβλήματα του σχολείου τι γίνεται;*

Ανδρέας: *Ζητούμε συμμετοχή στες αποφάσεις. Δεν μπορουν 20 καθηγητες ν' αποφασίζουν για 300 μαθητες.*

Γιώργος: *Κάναμε μια επιτροπη για να διώξουμε ένα καθηγητη, δεν έγινε τίποτα. Πάντως χρειάζεται ο συνδικαλισμος.*

Σ.Ε.: *Με τον ελέθερο χρόνο τι γίνεται;*

Μαρίνος: *Μας κατασκοπεύουν με το C.I.D. την αστυνομία. Στην παρέλαση της 25ης του Μάρτη ο γυμνασιάρχης στήθηκε στο Νίκιμπρ και έγραφε μαθήτριες που μιλούσαν με εξωσχολικους.*

Χάρης: *Δεν υπάρχει ψυχαγωγία. Ειδικα μέσα στο σχολείο, καμμια γιορτη που γίνεται την οργανώνουν οι καλοι μαθητες με τους καθηγητες.*

Γιώργος: *Το κράτος μας αντιμετωπίζει ρατσιστικα. Μας χρειάζεται μόνο για τες παρελάσεις και το στρατο. Ξεχωρίζει τους συνοικισμους σε καλους και κακους. Στο κεφάλαιο υπόσχεται καζίνα και εδω στο Στρόβολο εμεις έχουμε λάκκους με νερα. Ούτε ένα αθλητικο κέντρο.*

Σ.Ε.: *Έχετε να πείτε τίποτε άλλο;*

(ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ): *Ναι τούτο γράψε το. Ο γυμνασιάρχης κατακραι παράνομα ένα αντιπολεμικο ποίημα που έγραψε ο Γιώργος για το Βιετναμ, τη Χιροσίμα και το Λένιγκραντ. Μιλα για τη μηχανη του θανάτου που μετατρέπει τη γη σε νεκροταφείο. Το κατέβασε απο το σέλλοτεξ και τον απείλησε με αποβολη.*

ΣΧΟΛΕΙΑ ΚΡΑΤΙΚΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΜΑΘΗΤΩΝ

Περπατας έξω απο τα σχολεία και σταματας συγκρατημένος μπροστα στα μυτερα κάγκελα και τους ψηλους τοίχους μήπως και εισχωρήσει το «διαβολικο στοιχείο», το σπέρμα της ζωης και της κοινωνίας. Παραγωγη απο την μια, γνώση απο την άλλη. Το σχολείο είναι ακριβώς η πεμτουσία αφτης της διαχωρισμένης γνώσης. Προσπαθει να μεταδώσει μια γνώση με ένα συγκεκριμένο τρόπο που ν' αναπαράγει τες κοινωνικες τάξεις. Αφτο είναι το κύριο χαρακτηριστικο του καπιταλιστικου σχολείου: μηχανη αναπαραγωγης των ταξικών διαχωρισμων.

Ο καπιταλισμος προσπαθει να μετατρέψει την κοινωνία σε μια Βιομηχανική Φάπρικα για να μπορει να αφομοιώνει κάθε κοινωνικη σχέση σε στοιχείο αξιοποίησης του κεφαλαίου. Έτσι έχουμε μπροστα μας ένα κοινωνικο εργοστάσιο, με αστους και προλετάριους, με αξιωματικους και στρατιώτες, γιατρους και νοσοκόμες, καθηγητες και μαθητες. Παραγωγικότητα για τους εργάτες σημαίνει παραγωγικότητα για άλους. Την κρίση του κεφαλαίου που εκφράζεται με ανεργία, αυταρχισμο, εντατικοποίηση θα την πληρώσουν όλοι. Η παραγωγικότητα στα σχολεία εκδηλώνεται με απαίτηση για καλύτερες επιδόσεις στα μαθήματα. Αν δεν ανταποκριθει στο ρυθμο παραγωγικότητας ο εργάτης, απολύεται. Αν δεν προσαρμοσθει στην εντατικοποίηση του σχολείου ο μαθητης μένει στάσιμος, ή αποβάλλεται με προορισμο το εργοστάξιο. Καθυστερεις να χτυπας το πρωι την κάρτα στο εργοστάσιο, πας κατευθείαν στο διευθυντη παραγωγης για την προειδοποιητικη επιστολή. Καθυστερας το πρωι στο μάθημα, κατευθείαν στο γυμνασιάρχη για απολογία. Εντατικοποίηση στα εργοστάσια, σημαίνει άφξηση της ύλης, των εξετάσεων μείωση των απουσιων, των δικαιολογιτικων, με αποβολες, στρατιωτική πειθαρχία, κούρεμα καραβάνια σ' όλα τα σχολεία.

Σήμερα ένα απο τα βασικα όπλα του κεφαλαίου ενάντια στον εργατικο αγώνα είναι η ανεργία που θα την χρησιμοποιήσουν μαζί με την εντατικοποίηση και την παραγωγικότητα για να χτυπήσουν τες εργατικες καταχτήσεις. Στα σχολεία το οπλοστάσιο του κεφαλαίου διαθέτει: ποινολόγιο, βαθμους, αποβολες, ξαφνικα γραπτα, προσεφχες. Στόχος, να πειθαρχήσουν τον μαθητη, να καταστέιλουν την εξέγερση του που αν συνειδητοποιηθει θα τον φέρει σε σύγκρουση με το κράτος.

Η αντίσταση των μαθητων, μπροστα στην ανυπαρξία συνδικαλιστικων οργανώσεων και σωματείων πάλης, περνά μέσα απο αντίστοιχες μορφες δράσης των εργατων: μποϋκοταζ της παραγωγης - μαθημάτων, καθυστέρηση στα διαλείμματα, κυκλικες απεργίες - αποχες απο τα μαθήματα, απουσίες απο την δουλεια - κοπάνες απο το σχολείο, σκασιαρχείο, μαζικες και οργανωμένες αντιγραφες για ν' αντιμετωπιστει το άγχος της εντατικοποίησης και των εξετάσεων.

ΚΑΘΗΓΗΤΕΣ: ΜΟΧΛΟΙ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Απο τη στιγμη που το καπιταλιστικο σχολείο αναπαράγει ιεραρχικη - ταξικη δομη πρέπει και το ίδιο να είναι ιεραρχικο. Να εγχαράζει, ν' αποτυπώνει την ιεραρχία ανάμεσα σε ανώτερο και κατώτερο, σε αφεντικο και υποταχτικο έτσι ώστε να προετοιμάσει τον μαθητη και να τον προδιαθέσει να δεχτει άβριο την ιεραρχία του στρατου, μεθάβριο την ιεραρχία του εργοστασίου, του γραφείου κτλ. Πάει να πει οτι υπάρχουν κάποιοι μοχλοι που εφαρμόζουν κρατικη εκπαιδεφτικη πολιτικη, ότι παίρνουν μερίδιο εξουσίας απο την ιεραρχία, ότι επωφελούνται απ' αφτην αφου τους εξασφαλίζει προνομιακη θέση στην κοινωνία, και επομένως έχουν κάθε λόγο να την υποστηρίξουν. Ο καθηγητης λοιπον, κεντρικη φιγούρα της παράστασης, φορέας ιεραρχίας, κράτος και πράξη εξουσίας μέσα στο σχολείο, ελέγχει επιλέγει, ξεκαθαρίζει τα «χλωρα» απο τα «ξερα», τους «ικανους» απο τους «ανίκανους» τους ταξινομει, και τους παραδώνει το ποθητο απολυτήριο. Αν δεν φτάνει ο καθηγητης υπάρχουν τα πειθαρχικα συμβούλια(αντίστοιχα των στρατοδικείων) με ποινες απο επίπληξη μέχρι προσωρινη και δια παντος αποβολη για να γίνει τελικα σεβαστη η διαταραγμένη ιεραρχία. Ο καθηγητης παρόλο που είναι αποδέχτης μιας συγκεντρωτικης αφταρχικης εξουσίας και παρόλο ότι ανήκει στο τελεφταίο σκαλοπάτι της εκπαιδεφτικης πυραμίδας συνήθως είναι αφταρχικος με τους μαθητες και δουλικός προς τους διεφθυντες του. Η σύγκρουση και ο ανταγωγισμος του καθηγητη με τον μαθητη ξεκινα απο το γεγονος ότι ο πρώτος στηρίζει τες επιλογες της εξουσίας, είναι κάτοχος γνώσης και φορέας του κράτους - κεφάλαιο μέσα στη σχολικη διαδικασία. Γιαφτον, το σχολείο σημαίνει καριέρα, και εφκαιρία για πραγματοποίηση των ονείρων του για δύναμη και εξουσία. Επόμενο είναι λοιπον η αμφισβήτηση αφτου του αποτυχημένου σχολικου μοντέλλου απο τους μαθητες να στρέφεται πρώτα και κύρια ενάντια στον καθηγητη που παραδέρνει ανάμεσα στες αντιφάσεις του ρόλου του.

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΕΙΝΑΙ ΤΑΞΙΚΟ

Το σχολείο λοιπον δεν είναι ουδέτερο. Εκπληρώνει μια ταξικη - λειτουργία. Η ταξικότητα του έγκειται στο ότι παρέχει γνώσεις που ανταποκρίνονται στον καταμερισμο εργασίας που επιβάλλει το κεφάλαιο και οι ανάγκες του. Είναι αστικο γιατι δεν μας παρέχει αναγκαία, σφαιρικη - εναλλαχτικη γνώση με την οποία να μπορούμε να εξηγούμε, εμπόρευμα εργατικη δύναμη και το ταξινομει σύμφωνα με τες ανάγκες του κεφαλαίου.

ΔΙΧΑΣΜΟΣ ΚΑΙ ΔΙΑΣΠΑΣΗ

Μαθητες 1ης και 2ης κατηγορίας, νεύρωση, κινηγητο των βαθμων, αφτες είναι οι συνέπειες της ταξινόμησης. Έτσι έχουμε μια σύγκρουση ανάμεσα στους καλους μαθητες που κοινωνικοποιούνται μέσα στο σχολείο, που αποδέχονται το σχολείο σαν θεσμο δασκαλοκεντρικο. Αφτη είναι η αφρόκρεμα, οι καλοι μαθητες, αφτοι που θα συνεχίσουν τες σπουδές, είναι οι εκκολαπτόμενοι μάνατζερς της κοινωνίας, διαχειριστες της εξουσίας και της αστικης τάξης. Το κεφάλαιο φροντίζει για την αναπαραγωγη του και επομένως πρέπει να προετοιμάσει τους αντικαταστάτες τα αυριανα σχολείου. Η σύγκρουση διεξάγεται ανάμεσα στο μέσα και το έξω, το σχολικο και το κοινωνικο. Η «εξέγερση» του μαθητη ξεκινα απο τη στιγμη που θα διαλέξει ένα στυλ ζωης έξω απο τες διαδικασίες του κράτους - σχολείου. Αφτη η εξέγερση όμως έχει ένα οριακο σημείο, γιατι το κράτος μπορει να ελέγχει τη ζωη της νεολαίας επειδη ακριβως είναι εξατομικευμένη, ασύνδετη, ανοργάνωση.

ΑΝΑΛΛΑΧΤΙΚΗ ΓΝΩΣΗ - Η ΕΜΠΕΙΡΙΑ ΤΩΝ ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΩΝ

Τί μπορει λοιπον να προτείνει ένα εργατικο πρόγραμμα σ' αφτη την κατάσταση; Ποια είναι η οπτικη των Μαρξιστων, ποιο είναι το εργατικο σχέδιο που προτείνουμε απέναντι στη χρεοκωπία και την κρίση του αστικου σχολείου;

Ο Λένιν έλεγε ότι το σχολείο έξω απο τη ζωη και την πολιτικη είναι ψεύμα και υποκρισία. Και είχε δίκαιο. Ο καπιταλισμος πέρα απο την εκμετάλλεφση στηρίχθηκε πάνω στο διαχωρισμο της θεωρίας απο την πράξη, της γνώσης απο την παραγωγη, του διανοούμενου απο τον χειρωνάκτη. Πάνω σ' αφτη τη σχέση χτίζει την εξουσία του στη ζωη μας. Η εργατικη επανάσταση δεν μπορει να δεχτει αφτο το διαχωρισμο. Οι Μπολσεβίκοι έστελλαν προπαγανδιστικες εργατικες ομάδες στα σχολεία. Ο δάσκαλος συχνα γινόταν μαθητης ενω όταν δίδασκε δεν παράδειδε προκαθορισμένα περιεχόμενα, αλλα καθοδηγούσε κοινωνικες έρευνες των μαθητων. Η ιστορία και η κοινωνιολόγος δεν διδάσκονταν ακαδημαϊκα αλλα με συζητήσεις, έρευνες, επισκέψεις στα εργοστάσια και τα τοπικα σοβιετ. Οι βαθμοι και οι εξετάσεις μαζι με την ορθογραφία καταργήθηκαν. Κριτήριο για να μπεις σε πανεπιστήμιο δεν ήταν ο καλος βαθμος αλλα η ταξικη προέλεφση, και στρατολογούνταν απο τα εργοστάσια και τες κολλεχτίβες. Οι μαθητες και οι σπουδαστες ζούσαν, έτρωγαν και μάθαιναν δίπλα και μαζι με τους εργάτες. Η γνώση φέβγει απο τα σχολεία και τα ιδρύματα, κοινωνικοποιείται. Αφτο είναι μόνο μικρο δείγμα απο τες αλλαγες των Μπολσεβίκων, αλλαγες επίκαιρες όσο ποτε άλλοτε.

Είναι καιρος λοιπον ν' αρχίσει μια κριτικη στην αστικη γνώση. Για ν' ακούσουμε απο του ίδιους τους εργάτες των Χημικων Βιομηχανιων για τα αποτελέσματα της Χημείας στην υγεία τους. Κοινωνιολογία στες Κεντρικες φυλακες και στες τρώγλες των Τουρκοκυπρίων της Λεμεσου. Μουσικη απο συναυλίες και συγκροτήματα νεολαίας, που ξεπετάγονται παντου. Ανοιχτο σχολείο δεν θέλουμε; Ε, νάτο λοιπον. Μέσα απο την ανταλλαγη ιδεών και την ποικιλία πληροφοριων που θα έρχονται απο τα έξω προς τα μέσα οι μαθητες θα σπάσουν τα σπάνταρ που υπάρχουν, και θα δημιουργήσουν ρήγματα στο μηχανισμο της μονόπλευρης γνώσης που διαδίδει ο καθηγητης, ενώ μέσα απο ομαδικες έρεβνες που θα φτάσουν μέχρι συμμετοχη σε κινήματα, οι ίδιοι οι μαθητες θα εντάξουν τα σχολεία τους μέσα στες ανοιχτες διαδικασίες της κοινωνίας, για μια γνώση ενάντια και παρα τη θέληση του καθηγητη ακόμα. Ναι στη γνώση λοιπον. Αλλα σαν ανταλλαγη μέσα στα ζωντανα κύτταρα της κοινωνίας. Όχι σαν διδασκαλία. Σαν διάλογος όχι σαν αποκάλυψη, σαν έρεβνα και ένωση της θεωρητικης με την πρακτικη πείρα. Νά ποια είναι η γνώση. Να παλαίψουμε για στέκια νεολαίας που θα φέρνουν σ' επαφη την εργατικη με τη μαθητικη νεολαία, να παλαίψουμε για συνδικαλισμο - και εδώ οι νέοι εργάτες έχουν να μας διδάξουν πολλα - και μαθητικα πενθήμερα στα σχολεία για να εκφραστουν οι ανάγκες των μαθητων σε σχέση με την Παιδεία και άλλα στρώματα νεολαίας, εργάτες, άνεργους κλπ.

Η διαφορα είναι ότι ο καπιταλισμος σήμερα παίρνει και δεν δίνει. Ε, λοιπον εμεις θα τα πάρουμε όλα με οργάνωση και αγώνα για το σοσιαλισμο. Μαζι με τους Τ/Κ μαθητες δεν χαρίζουμε τίποτε. Πάνω απ' όλα να μετατρέψουμε την αντίσταση και την καθημεινη εξέγερση των μαθητων σε γεγονος κοινωνίας, να πολιτικοποιήσουμε τα προβλήματα μας, να τα αναδείξουμε σε κεντρικη ανάγκη του κινήματος νεολαίας.

Μ.Κ.

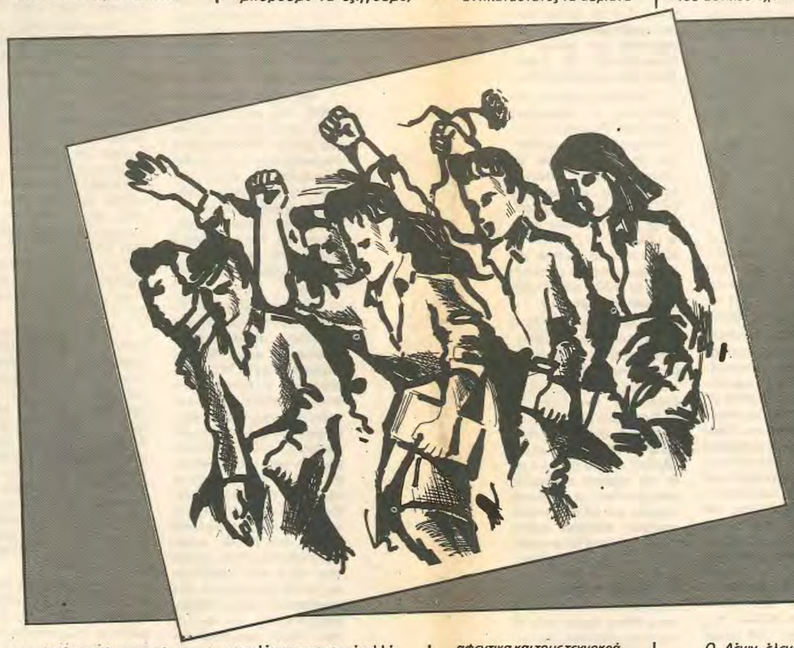

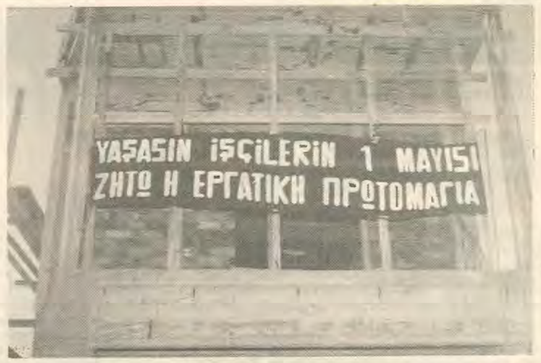

100 ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΣ

«Είναι η ανήθικη αποστολη μιας εκατοντάδας ανθρώπων, ν' απολαμβάνουν τα πάντα, δίχως να κάνουν, απολύτως τίποτα. Απ' αυτη την τάξη πάμε ν' απαλλαχτούμε. Κοιτάχτε το οικονομικο πεδίο της μάχης. Οι εργάτες έχουν μακελλευτει, κι εσεις, ω! Χριστιανοι και καλοι κι ευγενικοι αστοι, εσεις είσαστε τα κοινωνικα κοράκια που τρώτε τη σάρκα των πτωμάτων. Θα θέλατε να κάνουμε μια βόλτα μαζι, στα στενοσόκκακα τούτης της πόλης, που σ' αυτα περνουν τες μέρες τους οι αληθινοι δημιουργοι του πλούτου....

...Αρχίζει η εποχη του σοσιαλισμου και της παγκόσμιας συνεργασίας. Οι κατέχουσες τάξεις θ' απαλλοτριωθουν...

...Μετρημένα άτομα χρησιμοποιουν για τη δικια τους οφέλεια, τες εφευρέσεις και τα επινοήματα τ' ανθρώπινου μυαλου... Με τες μηχανες που κατέχουν, μετατρέπουν τ' ανθρώπινο αίμα, την ίδια την υγεία των ανήλικων, σε χρυσάφινους σβόλους. με την πολλη δουλια δολοφονουν τα γυναικόπεδα. Με την ανεργία σκοτώνουν...» (απο την απολογία του απεργου Αύγουστου Σπις που καταδικάστηκε σε θάνατο).

100 χρόνια ασταμάτητης ταξικης πάλης πέρασαν απο τότε που η εργατικη τάξη στες ΗΠΑ, την 1η του Μάη 1886, με απεργιακο αγώνα διεκδίκησε οχτω ώρες εργασίας. Η ιστορικη εκείνη απεργία ξεκίνησε απο την απόφαση που υιοθέτησε η νεαρη τότε Αμερικανικη Ομοσπονδία Εργατων, στο συνέδριο της το 1884.

Επίκεντρο της πρωτομαγιάτικης αυτης απεργίας του 1886 ήταν το Σικάγο όπου η αριστερη επιρροη στα συνδικάτα ήταν μεγάλη. Πήραν μέρος 350,000 εργάτες.

Η εργοδοσία επιτάσσει απεργοσπάστες και οι εργάτες απαντουν με πιο μαζικες κινητοποιήσεις. Στες 3 του Μάη οι βιομήχανοι καλουν την αστυνομία και το στρατο για να «επιβάλει την τάξη». Ένας επιταγμένος προβοκάτορας ρίχνει μια βόμβα που σκοτώνει 7 αστυνομικους και 4 εργάτες.

Σε λίγο αρχίζει η γενικη επίθεση στρατου και αστυνομίας ενάντια στους άοπλους εργάτες. Ο πρώτος νεκρος ήταν μια εργάτρια. Το άσπρο πουκάμισο της βαμμένο μεσ' το κόκκινο αίμα της έγινε σημαία. Την άλλη μέρα, ύστερα απο μια καμπάνια οργανωμένης υστερίας και συκοφαντιων, καταδικάζονται σε θάνατο και στέλλονται στην κρεμάλλα οι Αύγουστος Σπις, Λουΐ Λιγκ, Άκτολα Φίσερ και Λούση Πάρσον...Το οκτάωρο είχε κερδηθει απο 185,000 εργάτες, κυρίως οικοδόμους, ενω η απεργία αποτέλεσε τεράστια ώθηση για το εργατικο κίνημα, αφου πολλα συνδικάτα ιδρύθηκαν με τον απεργιακο αγώνα.

Ύστερα απο τρία χρονια η 1η του Μάη ορίστηκε απο τη Διεθνη Ένωση Εργατων σαν παγκόσμια μέρα της εργατικης τάξης.

Αυτες τες μέρες το παγκόσμιο εργατικο κίνημα με το βλέμμα στραμμένο στους ηρωϊκους εργάτες του Σικάγου, βρίσκεται και πάλι στους δρόμους του αγώνα για μια κοινωνία αλλοιώτικη, χωρις αστους, χωρις δουλους κι αφεντάδες, χωρις σύνορα κι ιμπεριαλιστικους πολέμους.

Οι κύριοι εργαζόμενοι που για τόσα χρονια τους μιλούσαν για «οικονομικα θαύματα» άρχισαν τώρα να νοιώθουν πιο έντονα τα βάρη της καπιταλιστικης οικονομίας. Οι διαθέσεις των κεφαλαιοκρατων και της κυβέρνησης είναι τώρα φανερες. Μοναδικη τους επιδίωξη είναι να φορτώσουν όλα τα σπασμένα της κρίσης στες πλάτες των εργαζομένων για να διαφυλάξουν τα κέρδη τους.

Οι συνταγες που μ' αυτες υπολογίζουν οι αστοι να ξεπεράσουν την κρίση, έχουν δοκιμαστει σ' όλες τες καπιταλιστικες οικονομίες, αναπτυγμένες και μη, με τα ίδια ακριβως αποτελέσματα: αχαλίνωτος πληθωρισμος, αύξηση των ελλειμμάτων, αύξηση της ανεργίας, πείνα και μιζέρια για τους εργαζομένους.

Μοναδικη απάντηση στα σχέδια των αστων είναι η ενότητα της εργατικης τάξης και η πάλη για την εφαρμογη του προγράμματος της για:

- Ενιαίο Συνδικαλιστικο Κογκρέσο.
- Κρατικοποίηση των μέσων παραγωγης.
- Μείωση των ωρων δουλιας χωρις μείωση των απολαβων για αντιμετώπιση της ανεργίας.
- Να επεκταθεί το τιμαριθμικο επίδομα σ' όλους τους εργαζομενους.
- Κατοχύρωση ενος κοινωνικα αναγκαίου μισθου για όλους τους εργαζομενους.

Ένα τέτοιο πρόγραμμα πάλης επιβάλλει το σπασιμο κάθε συνεργασίας των αριστερων κομμάτων με τους αστους και παράλληλα το κτίσιμο δεσμων με το Τ/Κυπριακο εργατικο κίνημα.

100 χρονια μετα την εξέγερση των εργατων του Σικάγου, το κυπριακο εργατικο κίνημα μαζι με τους εργάτες όλου του κόσμου συνεχίζει τη μάχη μέχρι το οριστικο τέλος του καπιταλισμου, μέχρι την οικοδόμηση της νέας σοσιαλιστικης κοινωνίας.

Γιώργος Καφης

23ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΠΑ.ΣΥ.ΔΥ.

Το 23ον συνέδριο βρήκε τους Δημόσιους Υπαλλήλους και την οργάνωση τους ν' αντιμετωπίζουν δυο σοβαρότατες προκλήσεις: την επίλυση των λειτουργικων αδυναμιων της κρατικης μηχανης και τη διαφύλαξη των κεχτημένων δικαιωμάτων της Δημοσιοϋπαλληλικης τάξης και όλων των εργαζομένων γενικότερα. Η Δημοσιοϋπαλληλική τάξη σαν αναπόσπαστο κομμάτι της υπόλλοιπης εργατικης τάξης διακήρυξε στο συνέδριο αυτο ότι πρέπει ν' αγωνιστει για την προάσπιση και προαγωγη όχι μονάχα των ιδιατέρων συμφερόντων των Δ.Υ αλλα και για τα γενικότερα συμφέροντα ολόκληρου του συνδικαλιστικου κινήματος. Κι' αυτο γιατι τα συμφέροντα των Δ.Υ είναι αναπόσπαστα ταυτισμένα και αδιαχώριστα με τα συμφέροντα όλων των εργαζομένων.

Τα κυριώτερα θέματα που απασχόλησαν τους Δ.Υ στο τριήμερο τους συνέδριο (29, 30, 31/4/86) ήταν:

α) Οι διάφορες λειτουργικες αδυναμίες της Δημόσιας Υπηρεσίας και η ανάγκη λήψης μέτρων για την αντιμετώπιση τους.

β) Η αναθεώρηση του Νόμου περί Δημόσιας Υπηρεσίας και η κατοχύρωση των συνδικαλιστικων δικαιωμάτων των Δ.Υ.

γ) Η απασχόληση έκτακτου προσωπικου στη Δ. Υπηρεσία.

δ) Οικονομικη κρίση - πληθωρισμος ἐλεγχος τιμών, φορολογία του εισοδήματος φοροδιαφυγη /φοροαποφυγη και τιμάριθμος.

ε) Συνδικαλιστικες Σχέσεις.

ζ) Το Εθνικο πρόβλημα.

Ὅσον αφορα τις λειτουργικες αδυναμίες της Δ. Υπηρεσίας τονίστηκε ιδιαίτερα ότι το πρόβλημα ἐχει καταντήσει χρόνιο και η αντιμετώπιση του δε χωράει πια άλλη αναβολη. Γιατι εκτος απο τα υπέρογκα ἐξοδα που χρειάζονται για τη λειτουργία της και τη μη αποτελεσματικότητα της, σήμερα οι Δ.Υ θεωρούνται και κατηγορούνται απο πολλους σαν οι μόνοι υπεύθυνοι για τα δημοσιονομικα ελλείματα και όλα τα κακα που παρατηρούνται σ' αυτη. Η πραγματικότητα όμως είναι άλλη. Είναι σε πίστη των Δ.Υ το ότι μ' αυτη την απηρχαιομένη και σαραβαλιασμένη μηχανη κατορθώνουν ν' αποδώσουν αυτα που αποδίδουν. Ὅταν μιλάμε για παραγωγικότητα και αποτελεσματικότητα δεν είναι μόνο ο ανθρώπινος παράγοντας που πρέπει να λαμβάνεται υπόψη, αλλα και τα μέσα, οι συνθήκες εργασίας, το περιβάλλον, οι μέθοδες και οι διαδικασίες που ακολουθούνται στη διεκπεραίωση του υπηρεσιακου ἐργου. Οι συνθήκες εργασίας και γενικα το περιβάλλον μέσα στο οποίο ζει και εργάζεται ο Δ.Υ είναι άθλιο και ανθυγιεινο χωρις στοιχειώδεις ανέσεις που καθιστουν προβληματικη τη διεκπεραίωση της εργασίας και τη ζωη του υπαλλήλου ανυπόφορη. Ἕνα μεγάλο μέρος της Υπηρεσίας είναι παραγκόβιο κι' ἐνα άλλο μεγάλο μέρος στεγάζεται σε κτίρια σαράβαλλα.

Ὅσον αφορα το Νόμο περί Δημόσιας Υπηρεσίας, το Συνέδριο καυστηρίασε όλες τις αναχρονιστικες και αντιδημοκρατικες διατάξεις του νόμου και απαίτησε την αναθεώρηση του συστήματος των ετησίων εμπιστευτικων εκθέσεων και την εισαγωγη απλης, ταχείας και πιο αντικειμενικης διαδικασίας διορισμων, προαγωγων και μεταθέσεων για να τεθει τέρμα στις χρονοβόρες διαδικασίες και την τεράστια γραφειοκρατία που υπάρχει στον τομέα αυτο. Επίσης τονίστηκε η ανάγκη ρύθμισης του θέματος των πολιτικων δικαιωμάτων και ελευθεριων του Δ.Υ γιατι οι αναχρονιστικες πρόνοιες και διατάξεις που υπάρχουν σήμερα στο νόμο καθιστουν τον Δ.Υ δεύτερης κατηγορίας πολίτη, ανεύθυνο και άσχετο με την κοινωνικη και πολιτικη ζωη του τόπου. Εδώ αξίξει να σημειωθει ότι ο Δ.Υ δεν επιτρέπεται να λάβει μέρος σε οποαδήποτε εκδήλωση πολιτικου περιχομένου ή ακόμη σ' ἐνα προεκλογικο συλλαλητήριο.

Το συνέδριο καταπιάστηκε επίσης με την οικονομικη κρίση που άρχισε να μαστίζει την Κύπρο και καυστηρίασε τις επιθέσεις - συκοφαντίες της κεφαλαιοκρτικης τάξης προς τους Δ.Υ. Στο συνέδριο τονίστηκε ότι ο μόνος υπεύθυνος για τον πληθωρισμο και την οικονομικη κρίση γενικότερα είναι οι οικονομικες και κοινωνικες δομες του καπιταλιστικου συστήματος που ελέγχονται απο τους κεφαλαιοκράτες επιχειρηματίες και όχι τα δήθεν ψηλα εισοδήματα των Δ.Υ. Η εσκεμμένη αυτή επίθεση των βιομηχάνων στοχεύει στο ν' αποσπάσει απο τη μια την προσοχη απο τους κύριους υπεύθυνους για την κρίση, που δεν είναι άλλοι απο τους εαυτους τους και να τη φορτώσουν στους ώμους των εργαζομένων, και απο την άλλη να διασπάσουν το εργατικο κίνημα. Ἔτσι θα μπορέσουν να περάσουν πιο εύκολα τα αντεργατικα τους μέτρα και να χτυπήσουν το βιοτικο επίπεδο της εργατικης τάξης.

Πρόσφατα με την ανακένηση του θέματος της Α.Τ.Α οι επιθέσεις αυτες ενάντια στους Δ.Υ έχουν ενταθει. Κατηγορούνται η ΠΑ.ΣΥ.Δ.Υ και οι Δ.Υ ότι το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι η επαύξηση των προνομοίων τους σε βάρος του βιοτικου επιπέδου των εργαζομένων στον ιδιωτικο τομέα που τώρα κινδυνεύουν μάλιστα να χάσουν και το ψωμι τους. Οι σύνεδροι επεσήμαναν ότι οι ισχυρισμοι αυτοι δεν ἐχουν σαν στόχο την πραγματικη διόρθωση των δημοσιονομικων του κράτους αλλα τους μισθους και τα ωφελήματα των Δ.Υ και κατεπέκταση και όλων των άλλων εργατοϋπαλλήλων του ιδιωτικου τομέα. Γι' αυτο και σήμερα επιβάλλεται όσο ποτε άλλοτε η ενότητα των εργαζομένων τόσο στη βάση όσο και σε επίπεδο ηγεσίας. Η ενιαία και συντονισμένη δράση ολόκληρου του Συνδικαλιστικου Κινήματος είναι απαραίτητη προϋπόθεση για να μπορέσουν οι εργαζόμενοι να αντιμετωπίσουν αποφασιστικα και αποτελεσματικα τις επιθέσεις που άρχισε και θα συνεχίσει η κεφαλαιοκρατικη τάξη. Ο αγώνας για την περιφρούρηση των κατοχτήσεων των εργαζομένων και την προαγωγη των συμφερόντων τους είναι κοινος. Σήμερα επιβάλλεται η ίδρυση ενος ενιαίου, μόνιμου συντονιστικου οργάνου στο οποίο να εκπροσωπούνται όλες οι συνδικαλιστικες οργανώσεις και που θα καθορίζει τη γενικη γραμμη πορείας του εργατικου δυναμικου στην αντιμετώπιση όλων των προβλημάτων.

Ὅσον αφορα το εθνικο πρόβλημα το συνέδριο τόνισε ότι ο αγώνας για τη διασφάλιση της ανεξαρτησίας και της ελευθερίας των λαων καθως και του δικου μας λαου είναι πρωτίστως αγώνας της εργατικης τάξης. Και ασφαλως απ' αυτο τον αγώνα δεν μπορουν ν' απουσιάζουν οι Δ.Υ. Επίσης το συνέδριο επικρότησε τις συναντήσεις της ΠΑ.ΣΥ.Δ.Υ με τους Τ/Κ Δ.Υ και τόνισε ότι οι συναντήσεις αυτες ἐχουν πολλα να προσφέρουν στη διάλυση των καχυποψιων μεταξυ των δύο κοινοτήτων πράγμα που θα βοηθήσει στη συνένωση και επίλυση του προβλήματος.

Απο το συνέδριο της ΠΑ.ΣΥ.ΔΥ. Πάνω το προεδρείο και κάτω οι σύνεδροι

ΛΙΜΕΝΕΡΓΑΤΕΣ Β' ΛΙΣΤΑΣ

Ανάγκη για δυναμικη δράση

Απο τους περσινους απεργιακους αγώνες των Λιμενεργατων Β' λίστας

Αν υπάρχει ἐνας χώρος όπου το χάος του καπιταλιστικου τρόπου παραγωγης είναι μεγαλύτερο απ' οπουδήποτε αλλου και όπου η εκμετάλλευση του κεφαλαίου σε βάρος του εργάτη είναι πολυ πιο ἐντονη, είναι τα λιμάνια. Οι λιμενεργάτες β' λίστας είναι αυτοι που λόγω της πιο πάνω κατάστασης καταπιέζονται περισσότερο απο κάθε άλλον.

Με τον τρόπο που γίνονται οι εργασίες στα λιμάνια οι εργάτες δεν ἐχουν μόνιμο εργοδότη. Ὅταν υπάρχει φορτίο για διακίνηση και αν για το φορτίο αυτο χρειάζοντια περισσότεροι εργάτες απο τους λιμενεργάτες Α λίστας θα δουλέψουν, διαφορετικα θα περιμένουν την άλλη μέρα. Γι' αυτο το λόγο είναι αναγκασμένοι να βρίσκονται καθημερινα στο λιμάνι με την προσδοκία πως άμα βγει η λίστα θάναι μέσα. Συνήθως στην Λεμεσο οι λιμενεργάτες β' λίστας εργάζονται 1-2 μεροκάματα τη βδομάδα ενω στην Λάρνακα εργάζονται όταν γίνεται η εξαγωγή των πατατων και υπάρχει ανάγκη για περισσότερα εργατικά χέρια.

Πέρσι αφου εξαντλήθηκαν τα όρια υπομονης τους και αφου οι υποσχέσεις χρόνων δεν υλοποιούνταν, οι λιμενεργάτες β' λίστας κατέβηκαν σε απεργία αποκλείοντας παράλληλα τα λιμάνια, με αιτήματα, εγγυημένη απασχόληση, μελέτη για τον αριθμο των λιμενεργατων που χρειάζονται αποζημειώσεις για το πλεονάζον προσωπικο και πρόωρη συνταξιοδότηση. Στην απεργία εκείνη οι λιμενεργάτες κατέβηκαν χωρις την συμπαράσταση των ηγεσιων των συντεχνιων. Αποτέλεσμα της απεργίας ἠταν μια σειρά απο νέες υποσχέσεις, να γίνει το πρόβλημα πιο γνωστο και να αναγκασθουν οι συντεχνίες να πάρουν μια πιο θετικη στάση.

Μέχρι τώρα οι υποσχέσεις ἐμειναν υποσχέσεις ενω ο Σύνδεσμος Ναυτικων Πραχτόρων ανέβαλε ξανα και ξανα συναντήσεις για συζήτηση του προβλήματος. Οι λιμενεργάτες σε συνέλευση-τους στες 28.3.86 αποφάσισαν να προχωρήσουν σε δυναμικα μέτρα αν οι εργοδότες δεν προσέλθουν στες συναντήσεις σύντομα.

Μέχρι τουλάχιστον πέρσι, οι λιμενεργάτες πίστευαν ότι το πρόβλημα - τους μπορούσε να λυθει με καλη θέληση. Μετα το γεγονος όμως της παραμονης των υποσχέσεων στα χαρτια, ἐχουν καταλάβει ότι δεν υπάρχει καλη θέληση. Η κάθε πλευρα προσπαθει να υποστηρίξει τα συμφέροντα-της. Αυτο πρέπει να κατανοήσουν ιδιαίτερα οι ηγεσίες των συντεχνιων. Για την δίκαιη λύση του προβλήματος των λιμενεργατων δεν αρκουν οι συναντήσεις, θα χρειασθουν και δυναμικα μέτρα.

Απο πληροφορίες που υπάρχουν, ο Σύνδεσμος Ναυτικων Πραχτόρων που είναι ουσιαστικα ο εργοδότης θα προσπαθήσει να δώσει εγγυημένη απασχόληση στους λιμενεργάτες στη βάση μιας γενικης επίθεσης ενάντιον τους ώστε τα μέλη του να βγάλουν τα λεφτα που θα δώσουν για αποζημιώσεις και να αυξήσουν τα κέρδη τους σε βάρος των λιμενεργατων.

Συγκεκριμένα ζητα αυξημένες απολύσεις. Ἔτσι παρα το ότι θα δώσει αρχικα περισσότερα λεφτα για αποζημειώσεις θα τα βγάλει εκ των υστέρων πολλαπλάσια μέσα απο την εντατικοποίηση της δουλειας και τα λιγότερα μεροκάματα. Ακόμα ζητα να ρίξει τες ταρίφες πληρωμης των εργατων, να πληρώνει δηλαδη για το ίδιο ποσον εργασίας λιγότερα λεφτα. Αυτο πέρα απο το να αυξάνει τα κέρδη των πραχτόρων εγγυμονει και ἐναν άλλο κίνδυνο: Τη διάσπαση ανάμεσα στους εργάτες Α και Β λίστας αφου αυτο θα σημαίνει ελάττωση του συνολικου βδομαδιάτικου για τους λιμενεργάτες της Α' λίστας.

Για να αποτραπουν όλοι αυτοι οι κίνδυνοι και να λυθει το πρόβλημα χρειάζεται ἐνα ολοκληρωμένο πρόγραμμα που να βάζει τις διεκδικήσεις των λιμενεργατων δυνατα και αποφασιστικα. Κατ' αρχήν οι συντεχνίες θα πρέπει να κάμουν τες δικές-τους μελέτες για τες ανάγκες των λιμανιων σε εργάτες, ανεξάρτητα απο οποιοδήποτε άλλο, και να μη δεχτουν ούτε μια απόλυση παραπάνω. Ακόμα δεν θα πρέπει να δεχθουν καμιαν αλλαγη στον τρόπο πληρωμης που να είναι σε βάρος των εργατων. Με αποφασιστικότητα απο πλευρας συντεχνιων, και με δυναμικη δράση απο πλευρας εργατων το πρόβλημα μπορει να λυθει δίκαια.

Πανίκος Σολωμου

ΠΕΤΡΕΛΑΙΑ—ΜΕΤΑ ΤΗ ΠΤΩΣΗ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ

Πόση αλήθεια υπάρχει στις ελπίδες για νέα οικονομική άνθιση

Το 1973 συνέβηκε η πρώτη σοβαρή αύξηση της τιμης του πετρελαίου. Το 1974 η σοβαρη μεταπολεμικη παράλληλη κρίση κτύπησε τον καπιταλιστικο κόσμο ολόκληρο. Πολλοι ἐτρεξαν να την αποδώσουν, αν όχι ολοκληρωτικα, στο μεγαλύτερο μέρος στην προηγούμενη σοβαρη αύξηση της τιμης του πετρελαίου. Αυτη η λογικη θα μας οδηγούσε στο συμπέρασμα ότι η σημερινή σοβαρη πτώση της τιμης του μαύρου υγρου θα ἐχει σοβαρα ευνοϊκες επιπτώσεις και θα οδηγήσει σε μια νέα ξέφρενη οικονομικη ανάπτυξη του τύπου 1950-74. Είναι ὁμως αυτη η αλήθεια;

Ξεκινώντας θα ήταν καλα να δούμε ποιοι φαίνεται να είναι οι λόγοι της απροσδόκητα απότομης πτώσης της τιμης του πετρελαίου:

α) Η επιβράδυνση στο ρυθμο αύξησης της ζήτησης πετρελαίου που παρατηρήθηκε σε παγκόσμια κλίμακα και που ήταν ιδιαίτερα έντονη στις ανεπτυγμένες χώρες.

Οι λόγοι για τους οποίους σημειώθηκε αυτή η επιβράδυνση στις ανεπτυγμένες χώρες είναι δύο: 1. Η υποκατάσταση του πετρελαίου από άλλες μορφές ενέργειας. Ενώ το 1972 η αύξηση του Ακαθάριστου Εγχώριου Προϊόντος των πιο πλουσίων χωρων του ΟΟΣΑ που ήταν γύρω στο 5% ἐφερε αύξηση στην κατανάλωση πετρελαίου γύρω στο 7%, η ίδια αύξηση του εθνικου προϊόντος που πραγματοποιήθηκε στις πιο πάνω χώρες το 1984 ἐφερε μια αύξηση στην κατανάλωση πετρελαίου γύρω στο 2%. 2. **Η ελάττωση στο μέσο ρυθμο ανάπτυξης του εθνικου προϊόντος τα τελευταία χρόνια.**

Όσον αφορά τις αναπτυσσόμενες χώρες η επιβράδυνση στην αύξηση της ζήτησης, οφείλεται αποκλειστικα στους χαμηλότερους ρυθμους ανάπτυξης των τελευταίων χρόνων.

β) Η προσπάθεια των πετρελαιοπαραγωγων χωρων να καλύψουν τα εξωτερικά τους ελλείματα με το να εξασφαλίσουν όσο το δυνατό μεγαλύτερο ποσο ξένου συναλλάγματος απο την πούληση πετρελαίου. Το αποτέλεσμα των ταυτόχρονων προσπαθειων απο τις χώρες αυτες για να αυξήσουν το μερίδιο τους στην αγορα ήταν η δημιουργία συνθηκων «πολέμου τιμων» με την μια χώρα μετα την άλλη να ανακοινώνουν μείωση στις επίσημες τιμες που η κάθε μια πουλεί το πετρέλαιο της.

Στα πιο πάνω φαίνεται να υπάρχουν ορισμένα πολύ ενδιαφέροντα στοιχεία που φαίνεται να μην αμφισβητούνται απο κανένα παρόλες τις άλλες διαφωνίες που υπάρχουν σε ένα σωρο άλλα θέματα που προκύπτουν απο την υπόθεση πετρελαίου.

Αναφέρεται λοιπον πιο πάνω ότι υπάρχει ελάττωση στο ρυθμο ανάπτυξης του εθνικου προϊόντος στις ανεπτυγμένες και αναπτυσσόμενες χώρες. Θα μπορούσαμε να αναφέρουμε αρκετους λόγους, ὁμως για την ὡρα ένας είναι αρκετος: Η διαρκης πτώση της ικανότητας των χωρων του τρίτου κόσμου να αγοράζουν τα προϊόντα των ανεπτυγμένων.

Συγκεκριμένα, σε στοιχεία της Ουνέσκο αναφέρεται ότι μέχρι την προηγούμενη δεκαετία το 40% των Αμερικανικων εξαγωγων διοχετευόταν στον τρίτο κόσμο. Η ελάττωση της ικανότητας των χωρων αυτων να αγοράζουν δεν ἐχει παρα να επηρεάζει σοβαρα την οικονομία των ΗΠΑ.

Να λοιπον ἐνας αδιαμφισβήτητος λόγος. Θα μπορούσε κάποιος να πει ότι στο τέλος-τέλος αυτό είναι πολυ φυσιολογικο, διότι αφου το πετρέλαιο αύξανε την τιμη του τα προϊόντα γίνονταν πιο ακριβα και ο τρίτος κόσμος αγόραζε λιγότερα σαν πιο φτωχός που ήταν. Ὁμως η απάντηση είναι ἀλλη και μάλιστα αδιαμφισβήτητη. Ενω απο το 1945 μέχρι το 1974 ο καπιταλιστικος κόσμος της Ευρώπης και της Αμερικης ἐιχαν γνωρίσει μια ανάπτυξη πρωτοφανη για την ανθρώπινη ιστορία, ουσιαστικα ο κύριος ὁγκος των χωρων του τρίτου κόσμου ἐμεινε στα ἰδια αν ὁχι χειρότερα επίπεδα. Ήταν πολύ φυσιολογικο λοιπον αυτο το τεράστιο χάσμα που δημιουργόταν στον πλούτο των δύο κόσμων να κάνει τις ανεπτυσσόμενες χώρες ολοένα και πιο ανίκανο αγοραστη της παραγωγης των ανεπτυγμένων. Και ὁλα αυτά συνέβαιναν σε μια περίοδο ὁπου το πετρέλαιο ήταν τόσο «ακριβο» ὁσο το νερο. Άρα, η σημερινη ελάττωση της τιμης του πετρελαίου δεν θα φέρει καμια ουσιαστικη αλλαγη σε μια κατάσταση που δημιουργήθηκε χωρις να παίξει ρόλο η ακρίβεια του.

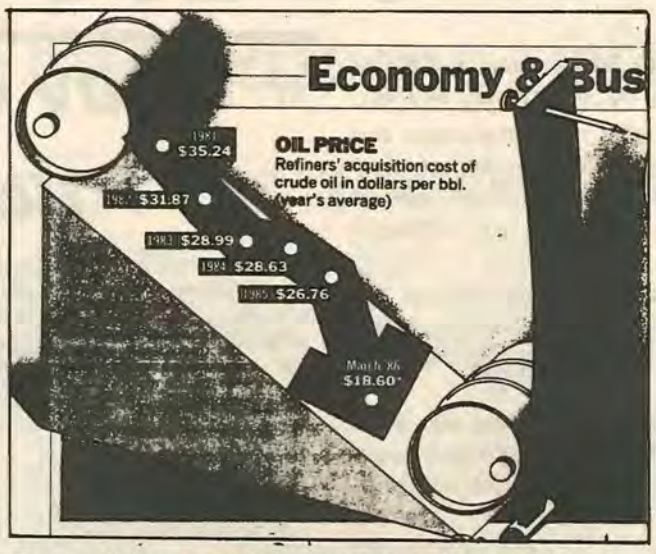

Στο σχεδιάγραμμα φαίνεται η κατακόρυφη πτώση της τιμης των πετρελαιοειδών τα τελευταία 5 χρόνια

Το πολυ-πολυ να επιβραδύνει κάπως - και αυτο προσωρινα - την κατάρρευση της αγοραστικης δύναμης των τριτοκοσμικων χωρων. Και εφόσον αυτο δεν ἐχει παρα να συνεχιστει, τα προβλήματα των ανεπτυγμένων χωρων δεν ἐχουν παρά να μεγαλώσουν ἐστω και αν οι οικονομίες τους ανακουφιστουν κάπως για ένα σύντομο χρονικο διάστημα.

Το πιο πάνω συμπέρασμα φαίνεται να συμμερίζονται και μεγάλοι οργανισμοι του καπιταλιστικου κόσμου που χαίρουν παγκόσμιας αίγλης, ἐστω και αν δεν τολμουν να βάλουν τα γεγονότα στη λογικη τους σειρα (Κάτι τέτοιο θα τους ανάγκαζε να παραδεχτουν αυτόματα ότι η οικονομικη κρίση είναι οργανικο προϊον των αντιφάσεων, σύμπτωμα του άρρωστου καπιταλισμου). Ο GATT (Γενικη Συμφωνία στο Εμπόριο και τους Δασμους) είπε, ούτε λίγο ούτε πολυ, ότι η πτώση της τιμης του πετρελαίου δεν πρέπει να δημιουργει και πολλους εφησυχασμους και ότι θα ήταν λάθος, λαμβάνοντας τα νέα γεγονότα υπόψην, να περιμένουμε οικονομικη άνθιση παρόμοια με εκείνη του 1950-70.

Δημιουργία σοβαρης πολιτικης αστάθειας

Πέρα απο το ξεκαθάρισμα του τι πρέπει να περιμένουμε και τι ὁχι ὁσον αφορα την παγκόσμια οικονομικη κατάσταση, θα πρέπει να σταθούμε και σε ένα άλλο αποτέλεσμα της πτώσης της τιμης του πετρελαίου: Την δημιουργία σοβαρης πολιτικης αστάθειας.

Έστω και αν ευνοήσει κάποιους - και αυτο προσωρινα - η πτώση της τιμης του πετρελαίου φαίνεται να κτυπα σοβαρα κομμάτια και καταστάσεις μέσα στον ίδιο τον καπιταλιστικο κόσμο. Ξεκινώντας απο την Βρεττανία και την Νορβηγία, τις δύο πετρελαιοπαραγωγες χώρες της Ευρώπης, και βλέποντας ότι η νέα κατάσταση τις επηρεάζει σοβαρά, διαπιστώνουμε κιόλας ότι υπάρχει άμεσος αρνητικος αντίκτυπος και στους ίδιους τους κόλπους του καπιταλισμου. Αυτη η διαπίστωση ενισχύεται και με ακόμα περισσότερα στοιχεία. Οι μεγάλες Δυτικοευρωπαϊκες και Αμερικάνικες τράπεζες δεν είναι καθόλου ευτυχισμένες. Οι καταθέσεις πετροδολλαρίων φθίνουν και πολλα απο τα πετρελαιοπαραγωγα κράτη, που πλήττονται άμεσα απο το «κραχ» της πετρελαιογοράς είναι πελάτες τους, χρεωμένα σ' αυτές ως το λαιμο. Αυτο δεν μπορει παρα να ἐχει, σαν αποτέλεσμα, περεταίρω σκλήρυνση της στάσης των χρηματιστικων οργανισμων απέναντι στις χώρες του τρίτου κόσμου με ταυτόχρονα οικονομικα και πολιτικα αντίκτυπα. Αναστάτωση θα υπάρχει επίσης και μέσα στις μητροπολιτικες χώρες.

Βαθεια επίσης φαίνεται να ανησυχει η Ε.Σ.Σ.Δ. απο την πτώση των τιμων του πετρελαίου. Η Σοβιετικη Ένωση, πρώτη πετρελαιοπαραγωγος χώρα στον κόσμο, κατηγόρησε τις δυτικες κυβερνήσεις ότι επιδιώκουν μεγαλύτερη πτώση των τιμών, πράγμα που θα δημιουργήσει μια νέα πετρελαϊκη κρίση μεγαλύτερη αυτης του 1973 και 1979.

Επίσης η «Ισβέστια» κατηγόρησε ορισμένες χώρες του Ο.Π.Ε.Κ. ότι δεν λαμβάνουν υπόψη τους ότι μεγαλύτερη πτώση των τιμων θα αυξήσει το εξωτερικο χρέος χωρων με ήδη υψηλό χρέος ὁπως το Μεξικο και η Νιγηρία.

Υπάρχουν λοιπον και αυτοι που ξεσπαθώνουν. Έχοντας λοιπον η Σοβιετικη Ένωση να προφυλάξει την οικονομία της αναγκαστικα αντιδρα με τρόπο που σίγουρα τεντώνει ακόμα περισσότερο τις διεθνεις καταστάσεις.

Εκει ὁμως που σε πρώτη φάση θα υπάρξουν οι πιο μεγάλες πολιτικες αποσταθεροποιήσεις είναι στις πετρελαιοπαραγωγες χώρες του τρίτου κόσμου. Η Λιβύη είναι πραγματικα σε άσχημη κατάσταση. Η παραγωγη της σε πετρέλαιο έπεσε στα 5. εκατομμύρια τόνους το χρόνο ενω την περίοδο της ευημερίας ξεπερνούσε τους 150. Τα Λυβικα συναλλαγματικα αποθέματα μόλις φθάνουν τα 2,7 δισεκατομμύρια δολλάρια ενώ το ὁριο ασφαλείας είναι 2,5.

Τα συναλλαγματικα αποθέματα της Σαουδικης Αραβίας ήταν στο τέλος του 1982 250 εκατομμύρια δολλάρια ενω σήμερα μόλις φθάνουν τα 100. Στην ίδια χώρα το 1982 κυκλοφόρησαν 400 χιλιάδες καινούργια αυτοκίνητα ενω το 1985 μόνο 150 χιλιάδες.

Το 1981 η εισροη συναλλάγματος στον τρίτο κόσμο απο τις εξαγωγες πετρελαίου στις εκβιομηχανοποιημένες χώρες ήταν γύρω στα 250 δισεκατομμύρια δολλάρια. Το 1985 περιορίστηκε σε λιγότερο από 200 δισεκατομμύρια και υπολογίζοντας την τιμη των 20 δολλαρίων το βαρέλλι (ήδη η τιμη ἐχει πάει πιο χαμηλα) τότε η εισροη συναλλάγματος μειώνεται στο 50% εκείνης του 1981.

Η κατάσταση πράγματι είναι σοβαρη. Τριτοκοσμικες χώρες κτυπιούνται βίαια και δυνατοι του πλανήτη επηρεάζονται σοβαρα. Σε ένα κόσμο χωρισμένο σε χώρες με δικη τους οικονομία αναγκαστικα η κάθε μια ενδιαφέρεται για τη δικη της επιβίωση και αναπόφευκτα ισχύει ο νόμος «ο θάνατος σου η ζωη μου». Η πτώση της τιμης του πετρελαίου, πέρα από το ότι σε παγκόσμια κλίμακα δεν μπορει να διαφοροποιήσει ουσιαστικα την κατάσταση οικονομικης κρίσης, αποσταθεροποιεί ακόμα περισσότερο τις καταστάσεις στην παγκόσμια πολιτικη σκηνη. Και σίγουρα λύση δεν μπορει να βρεθει στον καπιταλισμο ὁπου συστατικο του στοιχείο είναι ο στιγνος οικονομικος ανταγωνισμος που επιβάλλει την αναρχία που δεν μπορεί κανεις να ελέγξει.

Σωτήρης Βλάχος

Ο γιος του Κ. Φωτίου καταθέτει στεφάνι στην προτομη του ήρωα

Μνήμη Κόκου Φωτίου

Έγινε στες 30 του Μάρτη στη Λάρνακα το ετήσιο μνημόσυνο και τα αποκαλυπτήρια της προτομης του σ. Κόκου Φωτίου που δολοφονήθηκε απο την ΕΟΚΑ Β' πριν 13 χρόνια. Στην εκδήλωση συμμετείχαν οργανώσεις του Σ.Κ. ΕΔΕΚ και εκπρόσωποι άλλων οργανώσεων.

Η Αριστερη Πτέρυγα κατάθεσε στεφάνι στην προτομη του σύντροφου Κόκου που έδωσε τη ζωη του για λευτερια και σοσιαλισμο.

Κοινος είναι ο αγώνας των Ε/Κυπρίων και Τ/Κυπρίων εργαζομένων. Αυτο είναι το μήνυμα της θυσίας των Μισιαούλη και Καβάλογλου. 21 χρόνια μετα τη δολοφονία τους απο πράκτορες εθνικιστες, η Αριστερη Πτέρυγα και φέτος τιμα τη μνήμη τους

ΓΑΛΛΙΑ: ΕΠΑΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΔΕΞΙΑΣ ΠΟΙΟΣ ΕΥΘΥΝΕΤΑΙ

Ο Γαλλικος λαος έδωσε στις εκλογες της 16ης του Μάρτη την κυβέρνηση πίσω στη δεξια, 5 χρόνια μετα τη θριαμβευτικη νίκη της αριστερας το 1981.

Οι Γάλλοι εργαζόμενοι κάθε άλλο παρα απέρριψαν το σοσιαλισμο και την αριστερη πολιτικη. Το τι απέρριψαν με τις ψήφους τους ήταν ο Θατσερισμος της κυβέρνησης των σοσιαλιστων, ήταν τα αντεργατικα μέτρα και τα χτυπήματα που δέχονται εδω και 4 χρόνια απ' αυτους που τους είχαν υποσχεθει «θεμελιακη αλλαγη».

Ωστόσο τα αποτελέσματα των εκλογων αποτελουν μια ήττα για την εργατικη τάξη. Η κυβέρνηση της δεξιας θα ξεκινήσει άμεσα μια ανελέητη επίθεση ενάντια στους εργαζόμενους, τις κατακτήσεις τους και το βιοτικο τους επίπεδο.

Ταυτόχρονα όμως ανοίγουν μια νέα περίοδο ταξικης πόλωσης και συγκρούσεων ενω έχουν ήδη σπρώξει τους εργάτες σ' ένα βαθυ προβληματισμο για το ρόλο της ηγεσίας τους και της καπιταλιστικης πολιτικης που ακολουθει.

Η ήττα της αριστερας στη Γαλλία, όπως και στην Πορτογαλία πριν λίγους μήνες, αποτελει μια μεγάλη προειδοποίηση για την ευρωπαϊκη αριστερα, ιδιαίτερα για το ΠΑΣΟΚ, και σημαδεύει την ανάγκη για την υιοθέτηση μιας σοσιαλιστικης πολιτικης που είναι η μόνη απάντηση στην καπιταλιστικη κρίση που μαστίζει την Γαλλία, την Ευρώπη και ολόκληρη την Υφήλιο.

Η ήττα της αριστερας

Με το 31.2% που εξασφάλισε το Σοσ. Κόμμα. παραμένει το μεγαλύτερο κόμμα της Γαλλίας. Το ποσοστο αυτο ήταν αρκετα πιο ψηλο απ' ότι αναμενόταν απο την ηγεσία του κόμματος δοσμένης της φιλοκαπιταλιστικης πολιτικης (βλέπε πλαίσιο) που ακολούθησε η κυβέρνηση Σοσιαλιστων-Κομμουνιστων (κι αργότερα η κυβέρνηση Σοσιαλιστων-μετα την αποχώρηση του Κομμ. Κόμματος).

Το ψηλο αυτο ποσοστο ωφείλεται στην ωριμότητα της Γαλλικης εργατικης τάξης και τις εμπειρίες της 25χρονης κυριαρχίας της δεξιας (μέχρι το 1981) που κόστισε πολλα δεινα και χτυπήματα για τους εργαζομένους. Είναι γι' αυτο εξ' άλλου που οι σοσιαλιστες ηγέτες πρόβαλαν σε μια κύρια προεκλογικη αφίσσα το σύνθημα «Βοήθεια! Η δεξια έρχεται πίσω».

Οι εργάτες εξ' άλλου δεν ξέχασαν τις φιλεργατικες μεταρρυθμίσεις που εισήγαγε η κυβέρνηση Σοσιαλιστων-Κομμουνιστων στους πρώτους μήνες της διακυβέρνησης της χώρας: Αυξήσεις στους μίνιμουμ μισθους, συντάξεις και ωφελήματα, μείωση της εργάσιμης βδομάδας σε 39 ώρες χωρις μείωση μισθου, πέμπτη βδομάδα πληρωμένης άδειας και αφυπηρέτηση στα 60.

Ο μεγάλος ηττημένος της αριστερας είναι χωρις αμφιβολία το Κομμουνιστικο Κόμμα: πήρε 9.8% των ψήφων, πέφτοντας κάτω απο το 10% για πρώτη φορα απο το 1932!

Η παταγώδης αυτη ήττα ολοκλήρωσε τη συνεχη μείωση των ποσοστων και του κύρους του κόμματος που για 30 χρόνια από το 1945 μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του 70 - ήταν το κύριο κόμμα της εργατικης τάξης εξασφαλίζοντας μέχρι και 30% των ψήφων (1946). Τα εκλογικα ποσοστα επηρεάστηκαν σίγουρα απο τη σύνδεση του κόμματος με τη Σοβιετικη γραφειοκρατία (Αφχανισταν, Πολωνία) σε μια εποχη που έχει χάσει την αίγλη απο τις παραδόσεις της επανάστασης του Οχτώβρη, δεδομένης μάλιστα της πλούσιας δημοκρατικης παράδοσης του Γαλλικου εργατικου κινήματος.

Βοήθεια! Η δεξια ξανάρχεται

Μεγάλο πλήγμα του **κύρους του δέχτηκε το κόμμα κι απο το γεγονος ότι ενω διακηρύττει ότι είναι επαναστατικο, διακυβέρνησε τη χώρα μαζι με τους Σοσιαλιστες (μέχρι τον Ιούλιο του 1984) εφαρμόζοντας καπιταλιστικη πολιτικη.**

Η αποχώρηση του απο την κυβέρνηση μείωσε την υποστήριξη του κόμματος αντι να την αυξήσει. Κι' αυτο γιατι η ηγεσία πέρασε στο άλλο άκρο υποστηρίζοντας ότι δεν υπάρχει καμμια διαφορα ανάμεσα στο Σοσ. Κόμμα και τη Δεξια. Μετα την αποχώρηση ηγήθηκε σε μια σειρα απο απεργίες για να φέρει σε δύσκολη θέση την κυβέρνηση, απεργίες ομως που γίνονταν με γραφειοκρατικα διατάγματα και χωρις εξηγήσεις και προοπτικες.

Χαρακτηριστικα, το εκλογικο πρόγραμμα του κόμματος ήταν λιγότερο ριζοσπαστικο απο το πρόγραμμα του Σ.Κ. και του Κ.Κ. του 1981. Για παράδειγμα η ηγεσία αντιτίθεται σε οποιεσδήποτε κρατικοποιήσεις (Το 1981 υποστήριξε την κρατικοποίηση 11 συγκροτημάτων εταιρειων).

Δυσκολίες για τη δεξια

Το 44% που πήραν τα κύρια κόμματα της δεξιας της στέρησε την θριαμβευτικη νίκη που περίμεναν οι αστοι. Τους δίνει πλειοψηφία μόνο 3 εδρων και ανοίγει μια νέα περίοδο πολιτικης αστάθειας. Ένα από τα προβλήματα της Γαλλικης αστικης τάξης είναι η απουσία ενός κύριου ισχυρού δεξιου κόμματος.

Ένα απο τα κόμματα της δεξιας συμμαχίας (UDF) που πήρε 126 έδρες - δεν είναι ουσιαστικα κόμμα αλλα ομοσπονδία 12 κομμάτων.

Το πιο μεγάλο δεξιο κόμμα (RPR) πήρε μόνο 150 έδρες απο τις 577.

Μια επιπρόσθετη επιπλοκη είναι και η άνοδος του ρατσιστικου Εθνικου Μετώπου του Λε Παιν, (9.7%) και η είσοδος του στη Βουλη με 35 έδρες.

Η «φιλελεύθερη» δεξια - παρα τις διακηρύξεις για το αντίθετο - αναγκάστηκε ήδη να συμμαχήσει με τους ρατσιστες σε ορισμένες εκλογικες διαδικασίες πράγμα που θα εξαγριώσει το εργατικο κίνημα.

Η ίδια η άνοδος του Εθνικου Μετώπου δείχνει τα επικίνδυνα μονοπάτια στα οποία έχει οδηγήσει την Γαλλική κοινωνία η αποτυχημένη διαχείριση του καπιταλισμου απο πλευρας της αριστερας. Γιατι αν κατάφεραν οι ρατσιστές να κερδίσουν ψήφους εργάτων, αυτο το κατάφεραν στη βάση της τεράστιας ανεργίας και εξαθλίωσης, δημαγωγώντας ενάντια στους μετανάστες («και παίρνουν τις δουλειές μας», «τρώνε το ψωμι μας» κ.ο.κ.).

Συγκατοίκηση Μιτταραν-Δεξιας

Η απόφαση του Μιτταραν να συνεχίσει τη θητεία του σαν Πρόεδρος της χώρας μέχρι την κανονικη της λήξη το 1988 είναι ακόμα μια ένδειξη του ιδεολογικου ξεπεσμου της ηγεσίας του Σοσ. Κόμματος.

Στο τελευταίο Συνέδριο του Σ.Κ. πριν τις εκλογες του 1981 ο Μιτταραν είχε δηλώσει:

«Στόχος μας δεν είναι ο εκμοντερνισμος του καπιταλισμου αλλα η αντικατάσταση του με το Σοσιαλισμο».

Η κυβέρνηση του όχι μόνο δεν «εκμοντέρνισε» τον καπιταλισμο αλλα χτύπησε τους εργάτες πιο σκληρά απ' ότι θα τολμούσαν οι ίδιοι οι δεξιο. Η απόφαση για συγκατοίκηση με τη δεξια κυβέρνηση, «σαν να μην συμβαίνει τίποτα» δεν είναι τίποτα άλλο παρα μια κυνικη εγκατάλειψη κάθε προηγούμενης θέσης και διακήρυξης των σοσιαλιστων - είναι η πιο χειροπιαστη έκφραση της σύμπλευσης σοσιαλιστων-καπιταλιστων στη διαχείριση ενος σάπιου καπιταλιστικου συστήματος που μόνο αντιμεταρρυθμίσεις μπορει πια να υπόσχεται.

Παρόλα αυτά η συγκατοίκηση βάζει λάδι στη φωτια της διάσπασης της δεξιας και οξύνει την πολιτικη αστάθεια που διαγράφεται για τη νέα περίοδο.

Η διάσπαση της δεξιας εκφράζεται τέλος σ' όλα τα ζητήματα πολιτικης μια και είναι μπλεγμένη απο τη μια στην αναγκαιότητα να χτυπήσει άγρια την εργατικη τάξη κι απο τον φόβο απο την άλλη να προκαλέσει μια επαναστατικη εξέγερση παρόμοια με αυτη του 1968.

Γενικη επίθεση

Τα καπιταλιστικα κόμματα, εμπνευσμένα απο τη Θάτσερ κι αναγκαστικα απο την οικονομικη κρίση, προετοιμάζουν δρακόντειες αντιμεταρρυθμίσεις και επιθέσεις ενάντια στα δικαιώματα και το βιοτικο επίπεδο των εργαζομένων.

Αυτα περιλαμβάνουν:

- **Αποεθνικοποιήσεις μαζικης κλίμακας**
- **περικοπες στην υγεία, κοινωνικες υπηρεσίες, ωφελήματα και επιδοτήσεις**
- **καταστολη δικαιωμάτων και συνθηκων εργασίας που κερδήθηκαν με πολύχρονους αγώνες και περιλαμβάνονται στην εργατικη Νομοθεσία (39 ώρες εργασία, μίνιμουμ μισθοι κ.α.)**
- **Μαζικες απολύσεις ξεκινώντας με 200,000 εργάτες με πρώτους στην σειρα μέλη του Κομμ. Κόμματος.**

Η νεολαία και τα 4 εκατ. των μεταναστων είναι πρώτοι στο στόχαστρο των καπιταλιστων.

Ο Σιρακ δήλωσε προεκλογικα ότι θα απαιτήσει κάθε μετανάστης που χάνει τη δουλεια του να διώκεται απο τη χώρα.

Για τη νεολαία προτάθηκε η επέκταση του σχεδίου με βάση το οποίο οι νέοι πληρώνονται στο μισο του νομικα κατοχυρωμένου μίνιμουμ μισθου.

Επαναστατικες παραδόσεις

Βέβαια αυτα τα μέτρα δεν είναι εύκολο να τα περάσει η δεξια. Παρόλο ότι βρίσκει την εργατικη τάξη συγχισμένη κι απογοητευμένη απο την ηγεσία της και την εκλογικη ήττα, έχει να κάμει μ' ένα προλεταριάτο με την πιο πλούσια επαναστατικη παράδοση:

- **Η Γαλλικη εργατικη τάξη δημιούργησε την πρώτη εργατικη δημοκρατία στην ιστορία, τη Μεγάλη Παρισσινη Κομμούνα του 1871.**
- **Το 1936 τράνταξε τα θεμέλια του καπιταλισμου σε μια επαναστατικη γενικη απεργία**
- **Το 1944 οι εργάτες ανάτρεψαν την κατοχη των Ναζι με ένοπλη εξέγερση**
- **Στη γενικη απεργία του Μαϊου-Ιουνίου 1968 έχασαν την εξουσία μέσα απο τα χέρια τους λόγω της προδοσίας της ηγεσίας τους.**

Μπροστα στην επίθεση των αστων με τη γεύση της ήττας και στην απουσία σοβαρης αγωνιστικης ηγεσίας το εργατικο κίνημα πιθανον να παραμείνει ναρκωμένο για μια περίοδο μερικων μηνων. Η κατάσταση όμως θα μπορούσε να αλλάξει, ακόμα και σε σύντομο χρονικο διάστημα, μη αποκλειομένης μιας νέας επαναστατικης αναταραχης.

Το ισοζύγιο ταξικων δυνάμεων είναι αποφασιστικα εναντίον των καπιταλιστων. Η μεσαία τάξη, που τη δεκαετία του 1930 εξασφάλισε μια σταθερη κοινωνικη βάση για το Γαλλικο καπιταλισμο, «φαγώθηκε» απο τη μεταπολεμικη βιομηχανικη ανάπτυξη. Ο αγροτικος πληθυσμος μειώθηκε απο 47% στα 7% τα τελευταία 40 χρόνια. Απο αυτο το 7% το 85% είναι μισθωτοι και άρα μέρος του προλεταριάτου.

Εχτος απο το μέγεθος και τη δύναμη της η Γαλλικη εργατικη τάξη έχει προσθέσει στο ιδεολογικο της οπλοστάσιο ένα νέο σημαντικο δίδαγμα: **Οποιαδήποτε αριστερη κυβέρνηση που αυτοπεριορίζεται σε ημίμετρα προσπαθώντας να λειτουργήσει μέσα απο τους περιορισμους του καπιταλιστικου συστήματος, τελικα και αναγκαστικα θα υποκύψει στις πιέσεις αυτου του συστήματος.**

Εμπλουτισμένη μ' αυτό το δίδαγμα η Γαλλικη εργατικη τάξη θα υποβάλει σε νέα τεσταρίσματα την ηγεσία των αριστερων κομμάτων, προχωρώντας σε Μαρξιστικα συμπεράσματα.

Εξ' άλλου, η ανεπανόρθωτη παρακμη της Γαλλικης οικονομίας και η αδυναμία των καπιταλιστων να βρουν διέξοδο σε καπιταλιστικη βάση θα σπρώξει τη Γαλλικη κοινωνία σε μια περίοδο μεγάλης επαναστατικης κοινωνικης αναταραχης. **Δώρος Μιχαήλ**

ΤΑ ΕΚΛΟΓΙΚΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

	ΕΔΡΕΣ		% ΨΗΦΩΝ	
Σοσιαλιστες	198	(210)	31.2	(37.8)
Κομμουνιστες	35	(44)	9.8	(16.1)
Άλλα Αριστερα	17	(6)	4.4	(1.9)
ΣΥΝΟΛΟ ΑΡΙΣΤΕΡΑ	250	(260)	45.4	(55.8)
RPR	150	(88)		
UDF	127	(63)	40.9	(40.1)
Εθνικο Μέτωπο	35	(-)	9.7	(-)
Άλλα δεξια κόμματα	14	(11)	4.0	(3.0)
ΣΥΝΟΛΟ ΔΕΞΙΑ	326	(162)	54.6	(43.1)

Σε παρένθεση τα αποτελέσματα των εκλογων του 1981

«Όταν θάχουμε φύγει θα μας γυρεύετε»

«Κάναμε τη «βρωμοδουλεια» της δεξιας». *Είχε πει ο «Σοσιαλιστης» πρωθυπουργος Φαμπιους για το έργο της Κυβέρνησης. Δεν έπεσε πολυ έξω. Απο τον Ιούνιο του 1982 που η κυβέρνηση Σοσιαλιστων-Κομμουνιστων αποφάσιζε - μετα τις αφόρητες πιέσεις του κεφαλαίου - να κάνει στροφη 180 μοιρων χτύπησε τους εργαζόμενους περισσότερο απ' όσο θα τολμούσε οποιαδήποτε δεξια κυβέρνηση.*

Τα μέτρα λιτότητας που εφαρμόστηκαν και συνεχίστηκαν μέχρι τις εκλογες του Μάρτη και περιλάμβαναν παγοποίηση μισθων είχαν καταστροφικες συνέπειες για την εργατικη τάξη:

- **Η ανεργία απο 1.6 εκατ. το 1981 ανέβηκε στα 3 εκατομ. το 86.**
- **Οι μισοι απο τους άνεργους δεν παίρνουν κανένα επίδομα.**
- **Ανάμεσα στη νεολαία κάτω των 21, ένας στους τρεις είναι άνεργος ενω το 45% των γυναικων κάτω των 20 είναι άνεργες.**
- **Κάθε βράδυ 10,000 άνθρωποι κοιμούνται στους δρόμους του Παρισσιου και το χειμώνα πεθαίνουν εκατοντάδες.**
- **Γι χιλάδες νεολαίους ο νόμιμος μίνιμουμ μισθος έχει μετατραπει σε μάξιμουμ μισθο.**

Την ίδια ώρα οι σοσιαλιστες και οι κομμουνιστες έκαναν κάθε τι το δυνατο για να πείσουν τους καπιταλιστες για τη διάθεση τους να κάνουν τον καπιταλισμο να δουλέψει. Για παράδειγμα μεταξυ Γενάρη 1982 και Γενάρη 85 έδωσαν 400 δισ. φράγκα στις μεγάλες επιχειρήσεις για να «ενθαρρύνουν» επενδύσεις στη βιομηχανία. Οι επενδύσεις **μειώθηκαν κατα 10% αυτη την περίοδο φτάνοντας επίπεδα χαμηλότερα απο το 1973.**

Όπως είπε ο σοσιαλιστης ηγέτης Ροκαρ σε συγκέντρωση βιομηχάνων: «Όταν θάχουμε φύγει θα μας γυρεύετε!».

ΝΕΕΣ ΑΠΟΒΟΛΕΣ ΣΤΗΝ ΕΔΕΚ/ΕΔΕΝ ΑΡΑΔΙΠΠΟΥ

Μέσα στον Μάρτη του 86, σε μια περίοδο που το κόμμα καλείται ξανα να δώσει μια νέα εκλογικη μάχη - αυτη των δημοτικων εκλογων - δυο-τρεις στενοκέφαλοι γραφειοκράτες της τοπικης επιτροπης ΕΔΕΚ Αραδίππου προχωρουν σε νέες αποβολες με αποτέλεσμα το κόμμα να κινδυνεύει να μπει στον εκλογικο αγώνα διασπασμένο κι αποδυναμωμένο.

Τόση είναι η μανία των γραφειοκρατων ενάντια στους αριστερους αγωνιστες του κόμματος και της νεολαίας που είναι διατεθειμένοι να καταπατήσουν κάθε δημοκρατικη διαδικασία για να τους εξοντώσουν. Μέσα στην υστερικη του μανία, ο αυτοπροβαλλόμενος σαν κομματικος διχτάτορας Χριστάκης Νεοφύτου, γνωστος σαν Κακης, έδωσε διαταγη στην επιτροπη της νεολαίας, όπως μας πληροφόρησαν μέλη της επιτροπής της Νεολαίας που «διατάχτηκαν απο τον Κακή, να απομονώσουν τέσσερα μέλη - οι δύο απο τους οποίους είναι και μέλη της επιτροπης.

Οι κατηγορίες εναντίον τους είναι πληροφορίες απο καθοδηγούμενο σπιούνο του Κακη ότι έχουν σχέση με την Αριστερη Πτέρυγα. Η πραγματικότητα είναι γιατι πρόκειται για προβληματισμένους αριστερους εδεκίτες που αρνούνται να γίνουν τυφλα και άβουλα όργανα του Κακή.

Χωρις λοιπον οποιαδήποτε συνεδρία οποιουδήποτε σώματος της Νεολαίας που ανήκουν, οι σύντροφοι πληροφορήθηκαν απο ψιθύρους στα καφενεία ότι ο ένας είναι «αποβλημένος» και οι άλλοι τρεις «απομονωμένοι».

Καμμια δημοκρατικη διαδικασία δεν τηρήθηκε, ούτε καν τους δώθηκε το δικαίωμα απολογίας που παρέχουν ακόμα και τα αστικα δικαστήρια ακόμα κι όταν δικάζουν φονιάδες.

Βέβαια για όσους γνωρίζουν τον Κακη και το ιστορικο του, το να περιμένει κανένας σεβασμο απ' αυτον στις δημοκρατικες διαδικασίες είναι σαν να πετα στα σύννεφα. Στην περίπτωση της νεολαίας η διχτατόρευση του αρχίζει απο πολυ παλια:

Την περίοδο των βουλευτικων εκλογων του 81 η νεολαία, με υπεύθυνο τον Αχ. Αχιλλέως, είχε φτάσει μεγάλα επίπεδα δραστηριοποίησης εμπλέκοντας στην εκλογικη εκστρατεία μέχρι και 50 μέλη. Ο Κακης δεν δίστασε όμως να διορίσει άλλο υπεύθυνο υπονομεύοντας τη μαζικότητα της νεολαίας κι αυτο γιατι είχε χάσει τον πλήρη έλεγχο πάνω της και την έβλεπε να γίνεται ένα ζωντανο - προβληματισμένο κύτταρο που λειτουργούσε με δημοκρατικες διαδικασίες.

Στα τέλη του 85, όταν οι δύο σύντροφοι απο τους τέσσερεις που διώκονται σήμερα κατάφεραν να ξαναζωντανέψουν τη νεολαία, δραστηριοποιώντας την ξανα πάνω σε δημοκρατικες βάσεις ο Κακης στην ουσία στόχεψε στη διάλυση της με το να εκδόσει «διάταγμα» με το οποίο απαγόρευε τη συμμετοχη στην επιτροπη της νεολαίας οποιουδήποτε ήταν πάνω απο ... 20 χρονων!!

Έτσι για να παραμείνει η νεολαία ξέφραγο αμπέλι του Κακη και των γραφειοκρατων που τον υποστηρίζουν και ανέχονται, το όριο ηλικίας για το δικαίωμα του εκλέγεσται που σ' όλη την Κύπρο είναι 35 χρονων μειώθηκε στο βασίλειο του Κακη σε 20.

Στόχος των νέων αποβολων στην Αραδίππου είναι να φιμώσουν κάθε φωνη που υψώνεται ενάντια στην πορεία του κόμματος προς τη Σοσιαλδημοκρατία και τη δεξια. Είναι να ξεφορτωθουν κάθε μέλος που στέκει πιστο στις παλιες θέσεις και πρόγραμμα του κόμματος, ενάντια στην ΕΟΚ, υπερ της Λαϊκης Πολιτοφυλακης, για το κοινο Μέτωπο Ε/Κ Τ/Κ εργαζομένων κ.ο.κ.

Στους γραφειοκράτες τύπου Κακη συμφέρει μια μικρη κι αδύνατη ΕΔΕΚ για να μπορουν να την ελέγχουν και να επιβάλλουν την μικροπολιτικη τους και να εξασφαλίζουν τα κομματικα προσωπικα τους συμφέροντα και τον παραγοντισμο.

Σε αντίθεση με αυτους, οι Μαρξιστες θέλουν μια ΕΔΕΚ μαζικη, δυνατη, ζωντανη και καλα οργανωμένη που να είναι ένα αποτελεσματικο όπλο στον αγώνα για το σοσιαλισμο.

Σήμερα, παραμονες Δημοτικων εκλογων, το κόμμα χρειάζεται περισσότερο απο κάθε άλλη φορα ενωμένες τις γραμμες του. Χρειάζεται όλους τους εδεκίτες να δώσουν όλες τις δυνάμεις τους για την εκλογικη επιτυχία του κόμματος. Αυτο που δεν χρειάζεται είναι νέες διώξεις, νέα διάσπαση, νέο αποδυνάμωμα.

Πολιτικες διαφωνίες και διαφορες απόψεων υπάρχουν και θα υπάρχουν όσοι «δαφωνούντες» κι αν αποβληθουν. Οι αποβολες συνεχίζονται ασταμάτητα απο το 1980! Κανένα ξεκαθάρισμα - εχτος βέβαια αν μείνει η ηγεσία με τα έπιπλα - δεν πρόκειται να μετατρέψει τους εδεκίτες σε άβουλα όντα.

Καλούμε κάθε τίμιο εδεκίτη που πιστεύει στη σοσιαλιστικη αλλαγη να μπει φραγμος στην παραπέρα διάσπαση του κόμματος.

Είναι πλατεια γνωστο (ιδιαίτερα χάρη στους πράχτορες της ακροδεξιας «Αλήθειας» στα Κεντρικα ηγετικα σώματα του Κόμματος) ότι σήμερα λειτουργουν αρκετες ομάδες μέσα στο κόμμα. Είναι επίσης γνωστη η διάθεση της δεξιας πτέρυγας να εξοντώσει αν της περάσει, κάθε αριστερο απο το κόμμα. Αν μέχρι τώρα ήταν οι Μαρξιστες που διαγράφονταν δεν υπάρχει καμμια εγγύηση ότι δεν θα ανοίξει η όρεξη για να φαγωθουν κι άλλοι αριστεροι - όπως οι «ανανεωτικοι».

Με τις αποβολες και τις απομονώσεις δεν πρόκειται να λυθει κανένα πρόβλημα. Τα διοικητικα μέτρα και τα διατάγματα δεν μπορουν να εξοντώσουν τον προβληματισμο και τις ιδεολογικες αναζητήσεις. Οι ιδέες δεν μπορουν να αποβληθουν.

Μόνο η δημοκρατία μπορει να εγγυηθεί το δυνάμωμα και τη μαζικοποίηση της ΕΔΕΚ. Μόνο μέσα απο τη σωστη λειτουργία του Δημοκρατικου Συγκεντρωτισμου, και τέλος τέλος μόνο με την επιστροφη στις αγωνιστικες παραδόσεις και το σοσιαλιστικο πρόγραμμα θα γιατρευτει το κόμμα απο τις διασπάσεις και θα μπορέσει να προχωρήσει απερίσπαστο στην κατάληψη της εξουσίας.

Αχιλλέας Αχιλλέως

Η κοινωνικη σημασία της επανάστασης του 21

συνέχεια από την σελ. 4

τον Οθωμανικο ζυγο με το δικο της, ενω η δεύτερη εκφράζοντας τη ριζοσπαστικη αστικη μερίδα ζητούσε ανεξάρτητο εθνικο κράτος με συγκεντρωτικη εξουσία, βουλη, σύνταγμα κλπ. Στη σύγκρουση η απειλη του Υψηλάντη για παραίτηση πυροδότησε την εξέγερση του λαου και των μαχητων που με πρωτεργάτες τους Παπαφλέσσα, Αναγνωσταρα κι' άλλους ζητούσαν «σύστημα», δηλαδη σύνταγμα, κι απειλούσαν με άμεσο θάνατο τους κοτζαμπάσηδες.

Τέτοιου είδους κοινωνικες συγκρούσεις δεν σταμάτησαν ούτε στίγμη. Εκει όπου επικρατούσε η δύναμη των κοτζαμπάσηδων, των μεγαλοκαραβοκυραίων και των μεγαλοπαπάδων, η επανάσταση κινδύνευε, πήγαινε προς τα πίσω, ο επαναστατημένος λαος αποδιοργανώνονταν κλπ. Εδω φαίνεται αρκετα καθαρα η αντινομία που χαρακτηρίζει τα ριζοσπαστικα, αστικα στρώματα και την πολιτικη τους έκφραση, τη Φιλικη. Ενω έχουν πάρει το πράσινο φως απ' την ανώτατη αρχη της οργάνωσης, οι μάζες είναι μαζι τους, οι καπεταναίοι στο σύνολο τους μαζι με τους μαχητες είναι με το μέρος τους, κοντολογις ενω έχουν όλη τη δύναμη με το μέρος τους, διστάζουν να τσακίσουν μια κι έξω την αντιδραστικη συμμαχία των κοτζαμπάσηδων, των μεγαλοκαραβοκυραίων και των μεγαλοπαπάδων, και υποχωρουν στις πιέσεις τους.

Αποτέλεσμα ήταν δύο εμφύλιοι, καταστροφές και αποδιοργάνωση του επαναστατημένου λαού, η ερήμωση και η βαρεια ήττα μπροστα στην εκστρατεία των Ιμπραημ και Κιουταχη. Το άδοξο τέλος της επανάστασης ήταν κοντα.

Όλη τούτη η κατάσταση σε συνδυασμο με την μεταστροφη της Αγγλικης πολιτικης και την ανάμιξη της στην επανάσταση που γινόταν μέσα απο το μπλοκ των κοτζαμπάσηδων, τα δάνεια με αποικιακους όρους που κλείστηκαν και δέσμεβαν την επανάσταση, οδήγησαν στη δημιουργία ενος μικρου ανεξάρτητου κράτους. Όσο μικρο όμως κι αν είναι τ' αποτέλεσμα δεν πρέπει να το υποτιμούμε γιατι μαζι με τη Σέρβικη εξέγερση άνοιξαν την περίοδο απολεφτερωτικων και επαναστατικων αγώνων για τους Βαλκανικους λαους.

Η Ελλάδα ξετίναξε τον Οθωμανικο ζυγο για να βρεθει δεμένη στο Αγγλικο άρμα της υποτέλειας. Η τεράστια δύναμη του αγγλικου βιομηχανικου κεφαλαίου στάθηκε φραγμος στην ελληνικη καπιταλιστικη εξέλιξη που ακόμα και σήμερα πάσχει απο υπανάπτυξη. Το ζήτημα της γης δεν λύθηκε. Αντι να την πάρουν οι αγρότες κι οι κολλήγοι την πήραν οι κοτζαμπάσηδες. Επιπρόσθετα οι εθνικες γαίες μπήκαν εγγύηση στα αγγλικα δάνεια. Αντι για δημοκρατία επιβλήθηκε η μοναρχία γιατι μονάχα αυτή εξασφάλιζε τις αγγλικες επενδύσεις, την υποτέλεια και την υπανάπτυξη στη χώρα.

Σήμερα τ' αστικοδημοκρατικα καθήκοντα της αστικης τάξης που δεν υλοποιήθηκαν καλείται να τα πραγματοποιήσει η εργατικη τάξη στα πλαίσια της πάλης της για το σοσιαλιστικο μετασχηματισμο της κοινωνίας. Ο πρόωρα γερασμένος ελληνικος καπιταλισμος δεν μπορει ν' αναπτύξει άλλο τις παραγωγικες σχέσεις και δυνάμεις. Δεν μπορεί να δώσει νέα ώθηση στην ελληνικη κοινωνία γιατί είναι δεμένος με μυριάδες νήματα στο άρμα του παγκόσμιου καπιταλισμου που βρίσκεται μέσα σε μια βαθεια αξεπέραστη δομικη κρίση. Η μόνη τάξη που μπορει ν' αναπτύξει τις παραγωγικες δυνάμεις και σχέσεις είναι η ελληνικη εργατικη τάξη, κομμάτι της παγκόσμιας, μέσα στα πλαίσια του παγκόσμιου σοσιαλισμου.

Γιώργος Ζαβρος

Θάνατος συντρόφου

Σκοτώθηκε στς 19 του Μάρτη σε αυτοκινητιστικο δυστύχημα ο σύντροφος Ηλίας Πιταιλίδης 22 χρόνων απο το Παλαιχώρι. Ο θάνατος-του είναι μια μεγάλη απώλεια για τους αγώνες του εργατικου κινήματος και ιδιαίτερα για τη δράση της Τ.Ο. της Αριστερης Πτέρυγας Παλαιχωρίου. Οι σύντροφοι - του και η Σοσ. Έκφραση δίνουν την υπόσχεση πως θα συνεχίσουν να αγωνίζονται για τις ιδέες που πίστεψε και αγωνίστηκε ο σ. Ηλίας.

ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Αλήθεια σύντροφε, πόσα χρόνια πάνε απο τότε; Πενήντα, εκατο, χίλια ποιος ξέρει; Πριν απο μας, ο πατέρας μας, ο παππους μας, οι προγόνοι μας, μια ζωη που συνεχίζεται χωρις σταματημο με πολλα βάσανα και πιο πολλες ελπίδες.

Πόσα χρόνια δουλεύαμε απ' το πρωι ως το βράδυ για ένα κομμάτι ψωμι κι' αυτο πολλες φορες δεν αρκούσε. Όλα τ' άλλα για τους αφεντάδες. Κι' όταν γυρνούσαμε σπίτι πάντα η ίδια φωνή «πατέρα μου πεινάω». Τα κράτη ανοιγόκλειναν σαν φυσερα, οι κοιλιες των τσιφλικάδων σαν μπαλόνια, οι βασίλισσες σαν ουρες παγωνιων, και για όλ αυτα πληρώνουμε εμεις. Τι να περισσέψει για μας και τα παιδια μας.

Έπειτα μας ήλθαν οι μηχανες. Είπαμε επιτέλους τώρα θα ησυχάσουμε και λίγο, θα φάμε κι' ένα πιάτο φαγητο σαν άνθρωποι. Γελαστήκαμε όμως. Άλλες οι «βουλες των ανθρώπων και άλλες των βιομηχάνων». Τα παιδια δουλεύουν απ' τα δώδεκα τους χρόνια, οι γυναίκες δεν αντέχουν την κούραση, οι άνδρες εξαντλούνται στο δωδεκάωρο, όσοι δεν είναι ζητιάνοι, κι' όλοι πεθαίνουν πριν φτάσουν τα πενήντα τους.

Αλήθεια σύντροφε, καμια φορα καθως κοιτάζω προς τα πίσω αναρωτιέμαι πως τα καταφέραμε και ζούμε ακόμη. Θα μου πεις μόνο βάσανα βλέπεις; Κάθε άλλο. Αγαπήσαμε πολυ τη ζωη μας γι' αυτο αντέξαμε. Αγαπήσαμε τις γυναίκες, γευτήκαμε τα όλο γλύκα κορμια τους, κάναμε παιδια και τα χαρήκαμε και αυτα και όλα τα παιδια του κόσμου. Για μας δεν υπήρξαν ούτε σύνορα ούτε πράσινες γραμμες. Εμεις ποτε δεν θελήσαμε να μοιράσουμε τον κόσμο για να τον λεηλατήσουμε καλύτερα, αλλα θελήσαμε να σμίξουμε τον κόσμο για να τον ομορφήσουμε περισσότερο.

Ακόμα παλεύουμε. Πόσο δύσκολο είναι να καταφέρεις να μην εκμεταλεύονται τον κόπο σου ποτε δεν το υποψιαστήκαμε. Πόσοι νεκροι σημαδεύουν το δρόμο μας, κανεις ποτε δεν θα μπορέσει να τους μετρήσει. Οι νεκροι του Σικάγο, δεν υπήρξαν ούτε η αρχη, ούτε το τέλος αυτης της πορείας.

Κι' αν νοιαζόμαστε γι' αυτους κι' όλους τους άλλους, είναι γιατι όταν κτυπα η καμπάνα δεν ρωτούμε για ποιον κτυπα, γιατι ξέρουμε ότι για μας κτυπα.

Κοιταξε σύντροφε πως άνθισαν οι κήποι! Τα τριαντάφυλλα άνοιξαν κι' όλας, τα δέντρα γέμισαν πράσινα φύλλα, οι ανθοι της λεμονιας γέμισαν την ατμόσφαιρα μυρωδια, οι μέλισσες και τα χελιδόνια πετάνε ελεύθερα. Βάλε λοιπον και συ ένα κόκκινο γαρύφαλλο στο πέτο, και πάμε αντάμα στην πορεία, γιατι σήμερα, πως δεν το κατάλαβες, είναι πρωτομαγια.

Γ. Κυπραίος

ΥΣ. Είπα να γράψω ένα ποίημα σήμερα για την πρωτομαγια μα φοβάμαι πως δεν τα κατάφερα. Δικαιολογίες πολλες. Γι' αυτο δανείστηκα λέξεις και εικόνες απο άλλους. Έπειτα είναι κι ο σύντροφος που βιάζεται γιατι τα κείμενα πρέπει να πάνε στο τυπογραφείο για να [illegible] η εφημερίδα, έστω και με [illegible] πολήματα. Για όλα αυτα ελπίζω θάχο[illegible] [illegible]νο αργότερα.

ΕΝΩΜΕΝΗ Η ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΝΑ ΠΑΛΑΙΨΕΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΔΗΜΟΥΣ

Ἑ Οχι στην εγκληματικη παραχώρηση τους στη δεξια

Μετα τις βουλευτικες εκλογες, την κατάρρευση σ' αυτες της δύναμης του ΑΚΕΛ και την συρρίκνωση γενικα της Αριστερας -οι ερχόμενες δημοτικες εκλογες αποτελουν μοναδικη ευκαιρία για αντεπίθεση της Αριστερας με τη συνεργασία ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ.

Το ότι αυτες οι εκλογες βρίσκουν:

— Τον κυπριακο καπιταλισμο στα πρόθυρα σοβαρης οικονομικης κρίσης - τους βιομήχανους και γενικα τους αστους να προσπαθουν να φορτώσουν τα βάρη της κρίσης στους εργαζόμενους (επίθεση ενάντια στο τιμάριθμο).

— Το εργατικο κίνημα αναγκασμένο να περάσει σε σκληρους αγώνες για να αντιμετωπίσει τις επιθέσεις των αστων και να διαφυλάξει τα κεκτημένα του.

— Το εθνικο ζήτημα να παραπαίει εδω και δεκαετίες στα χέρια της δεξιας.

— Τους ίδιους τους δήμους και γενικα το θεσμο της τοπικης αυτοδιοίκησης να είναι καταδικασμένοι απο την δεξια διακυβέρνηση να βρίσκονται εδω και δεκαετίες στο περιθώριο, με δεκάδες καυτα τοπικα προβλήματα να παραμένουν άλυτα. (Για δεκαετίες η δεξια διόριζε τους δημάρχους μετατρέποντας τους σε όργανα-της και στην ουσία διακοσμητικα στοιχεία).

Αυτοι οι παράγοντες-συνθήκες κάνουν αναγκαία την ενότητα ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ -ενότητα δράσης και στόχων -στη βάση προγράμματος -για να μετατραπει η μάχη των εκλογων σε νίκη της Αριστερας και ολόκληρου του εργατικου κινήματος και αρχη για μια νέα ανοδικη πορεία.

Πολυ περισσότερο- που το εκλογικο σύστημα (απλη πλειοψηφία) - αν δεν συνεργαστουν τα δυο κόμματα, θα δώσει εγκληματικα όλα σχεδόν τα δημαρχεία στη δεξια και την συντριπτικη πλειοψηφία των δημάρχων στο Συναγερμο.

ΤΕΡΑΣΤΙΕΣ ΟΙ ΕΥΘΥΝΕΣ ΤΩΝ ΗΓΕΣΙΩΝ ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ

Οι διαβουλεύσεις που άρχισαν με την κήρυξη των εκλογών ανάμεσα στις δυο ηγεσίες - με παράλληλη την εκφρασμένη θέση ολόκληρων τοπικων οργανώσεων για μια τέτοια συνεργασία, δημιούργησαν μεγάλες ελπίδες στη βάση των δυο κομμάτων.

Η πρόσφατη όμως ανακοίνωση της Κ.Ε. του ΑΚΕΛ (2.4.86) ότι θα κατέβει με δικους του υποψήφιους, πέρα απο την απογοήτευση που μετάφερε στη μάζα των Ακελικων και Εδεκιτων οι οποίοι έβλεπαν σαν μοναδικη την ευκαιρία για συνεργασία, δημιουργα ορισμένα καυτα ερωτήματα προς τις δυο ηγεσίες.

Σύμφωνα με πληροφορίες που έχουμε, η προσπάθεια μεταξύ των δυο ηγεσιων για συνεργασία κατάρρευσε γιατι διαφώνησαν στο μοίρασμα των δημάρχων και δημοτικων συμβούλων που θάπρεπε να πάρει το κάθε κόμμα.

Αυτη η εξέλιξη με κύριο σημείο σύγκρουσης το παζάρεμα δημάρχων και συμβούλων, μεταξύ των δυο εργατικων κομμάτων δείχνει απο τη μια πόσο λανθασμένα βλέπουν οι ηγεσίες των δυο κομμάτων τις εκλογες και την σημασία τους και τις χρεώνει με τεράστιες ευθύνες απέναντι στο εργατικο κίνημα.

Οι ερχόμενες εκλογες πρέπει να ειδωθουν απο τις δυο ηγεσίες σαν πολιτικη μάχη, αρχων και προγράμματος για να αντιμετωπιστει η δεξια, η οποία μπαίνει σήμερα σε επίθεση εναντίον στους εργαζόμενους, και όχι σαν μάχη παζαρέματος μεταξύ τους για πόστα δημάρχων και συμβούλων.

Μια μάχη που θά Ἑπρεπε να ξεκινήσει εδω και αρκετο καιρο, βλέποντας οι δυο ηγεσίες την ενότητα όχι απλα για τις ψήφους αλλα σαν ενότητα δράσης βασισμένη σε ένα πολυ καλα επεξεργασμένο πρόγραμμα.

ΜΕ ΕΝΟΤΗΤΑ ΝΑ ΚΕΡΔΗΘΟΥΝ ΜΑΖΙΚΑ ΟΙ ΔΗΜΟΙ

Κανένα επιχείρημα δεν μπορεί να δικαιολογήσει καινα εμποδίσει την απο κοινου κάθοδο των αριστερων κομμάτων σ' αυτες ειδικα τις εκλογες - όπως είδαμε σε προηγούμενες εκλογες, όπου το εθνικο ζήτημα αποσυνδέοντας-το οι δυο ηγεσίες απο τα γενικότερα κοινωνικο-οικονομικα προβλήματα και την ταξικη πάλη μετατρέπετο σε σημείο σύγκρουσης μεταξύ τους.

Η ενότητα ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ θα ενθουσιάσει τη βάση και τους οπαδους των δύο κομμάτων και γενικα κάθε εργαζόμενο-προβάλλει σήμερα σαν η μοναδικη προοπτικη-ιδιαίτερα μέσα στα προχωρημένα στρώματα της βάσης των δυο κομμάτων - που μπορεί να δώσει πειστικη

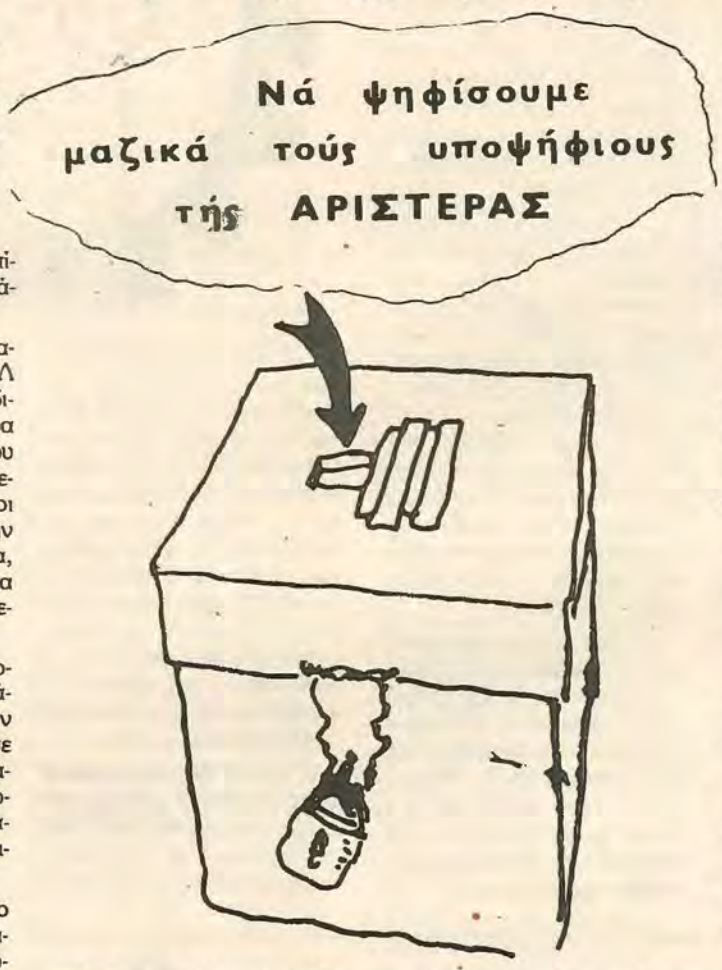

απάντηση σ' όλα τα αδιέξοδα που οδηγεί η καπιταλιστικη κοινωνία και η δεξια. Θα δώσει ταυτόχρονα τεράστιες δυνατότητες για να κερδηθουν μαζικα οι δήμοι απο την Αριστερα και θα βάλει τις βάσεις για πιο πλατεια και μακρόχρονη ενότητα, βασικη προσπάθεια για να μπορέσει το εργατικο κίνημα να αντιμετωπίσει τις επιθέσεις και να μπει στη δικη του αντεπίθεση για κατάληψη της εξουσίας.

Οι δυο ηγεσίες που πεισματικα συνεχίζουν να αρνιούνται μια τέτοια ενότητα φέρουν τεράστιες ευθύνες απέναντι στις μάζες που τους υποστηρίζουν και ολόκληρο το εργατικο κίνημα. Αυτη η κατάσταση πρέπει να αλλάξει και υπάρχει ακόμα χρόνος μέχρι τις εκλογες (25 του Μάη). Σ' αυτη τη προσπάθεια σημαντικο ρόλο έχει να παίξει η βάση των δυο κομμάτων ασκώντας αποφασιστικα πίεση στις δυο ηγεσίες.

ΕΝΟΤΗΤΑ ΜΕ ΒΑΣΗ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Η ενότητα ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ μπορει να μετατραπει πραγματικα σε ακατανίκητο όπλο ενάντια στη δεξια, αν συνδυαστει με ένα ολοκληρωμένο πρόγραμμα αγώνα που να πολιτικοποιαταξικοποια τις εκλογες και θα συνδέει τα προβλήματα της κοινωνίας - θα ξεσκεπάζει τον ρόλο της δεξιας και της άρχουσας τάξης που απογύμνωσε τους δήμους απο κάθε ουσιαστικη αρμοδιότητα και τους καταδίκασε σε μόνιμο οικονομικο μαρασμο.

Παρα το γεγονος ότι η πραγματικη ανάπτυξη του θεσμου της τοπικης αυτοδιοίκησης συνδέεται με την κατάληψη της εξουσίας απο την εργατικη τάξη υπάρχουν σήμερα προβλήματα που μπορουν να λυθουν με μια ουσιαστικη λειτουργία των δήμων απο την Αριστερα όπως:

1. Πιο σωστη πολεοδομικη ανάπτυξη - σωστη τουριστικη ανάπτυξη, 2. Πιο βελτιωμένο και σύγχρονο οδικο δίκτυο, 3. Συστήματα αποχέτευσης, 4. Νηπιοκομικοι σταθμοι, βιβλιοθήκες, κοινοτικα γυμναστήρια, πισίνες, λέσχες κλπ.

Αυτά τα προβλήματα θα πρέπει να συνδεθουν και με γενικότερα πολιτικα αιτήματα για το θεσμο και λειτουργία των δήμων για:

■ **Διεύρυνση - ενίσχυση των αρμοδιοτήτων των δήμων**

Να κατοχυρωθει νομοθετικα η οικονομικη ανεξαρτησία με παγίους και επαρκεις πόρους απο τον κρατικο προϋπολογισμο - να πάρουν στα χέρια τους στις συγκοινωνίες να ασκουν οικονομικη πολιτικη - να κτίζουν εργατικες κατοικίες.

Σύσταση του θεσμου των δευτεροβάθμιων οργάνων για περιφέρεια της επαρχιακης ανάπτυξης.

■ **Διεύρυνση της συμμετοχης των εργαζομένων μέσα απο λαϊκες επιτροπες και συνελεύσεις.**

(Με θεσμοποίηση συνοικισμων συμβουλίων και καθιέρωση χρονιάτικων λαϊκων συνελεύσεων - μείωση του χρόνου θητείας του δημοτικου συμβουλίου).

■ **Διοικητικη Αυτοτέλεια**

Να μην επεμβαίνει το υπουργικο συμβούλιο σε υποθέσεις καθαρα τοπικου χαρακτήρα - καθιέρωση δημοτικου ασύλου, όπου οι δήμαρχοι αποτελουν όργανα εκλελεγμένα άμεσα απο το λαό.

Παράλληλα με το πιο πάνω πρόγραμμα πρέπει να εξηγηθει απο τα κόμματα της αριστερας συγκεκριμένα πως θα υλοποιηθει και πως θα εξασφαλιστει η μαζικη συμμετοχη των εργαζομένων για λύση των προβλημάτων τους.

Εξηγώντας ταυτόχρονα πως μόνο μια Σοσιαλιστικη κυβέρνηση των κομμάτων ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ βασισμένη στις οργανώσεις των εργαζομένων που θα κρατικοποιήσει τα μονοπώλια και τους βασικους τομεις της οικονομίας κάτω απο εργατικο έλεγχο, για να γίνει δυνατος ο σχεδιασμος της οικονομίας, θάχει τη δύναμη και τους πόρους για να εφαρμόσει ριζικα μέτρα για τους δήμους, γενικα την Τοπ. Αυτοδιοίκηση και ολόκληρη την κοινωνία.

ΜΑΖΟΣ

ΧΟΡΟΣ ΑΘΗΑΙΝΟΥ
Για ενίσχυση της Σ.Ε

Το Σάββατο 19 Απρίλλη στο κέντρο «Ανάμνηση» θα γίνει ο χρονιάτικος χορος για ενίσχυση της εφημερίδας μας. Ο στόχος του χορου είναι £750, ένα ποσον που θα ενισχύσει σημαντικα την ανάπτυξη της δουλειας της Σ.Ε και το ξάπλωμα των μαρξιστικων ιδεων. Είσοδος με φαγητο £4.

σοσιαλιστικη
εκφραση

Σοσιαλιστικη Ἑκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ:
Αγίου Δομετίου 53
Ἑγκωμη Λευκωσία
τηλ. 461553
Επαρχιακα γραφεία:
Λ/σος: 51040
Λ/κα: 53583
ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:
Για ένα χρόνο, 12 φύλλα
Εσωτερικο: £4.00
Εξωτερικο:
Ευρώπη: £6.00
Αμερικη: £8.00
Αυστραλία: £10.00